

rozsévač rozsievač

február/únor
2018
ročník 87

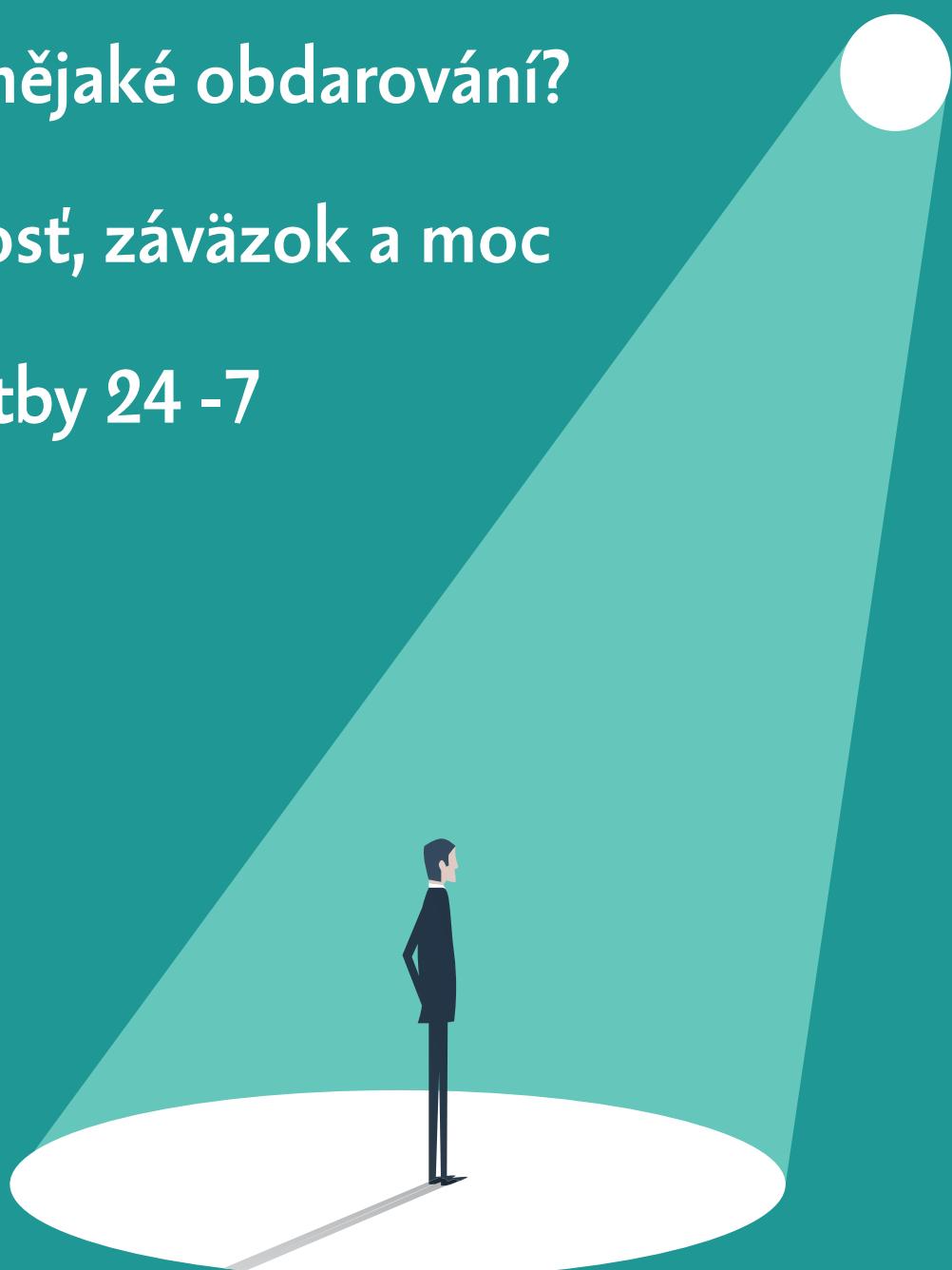
2

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Mám nějaké obdarování?

Múdrost, záväzok a moc

Modlitby 24 -7

„Každý atď slouží druhým tím darem milosti, který přijal“ (1 Pt 4, 10).

Služba, založená na obdarování

S.O.S. Zachraň naše duše

Konference mládeže v roce 2017 se konala v Aši v termínu 26. – 29. 11. 2017. Heslo a téma konference byla světoznámá zkratka S. O. S. (Save Our Souls, překlad: Zachraň naše duše).

Od prvních přípravných setkání jsme se utvárali, že chceme, aby byl tento rok kladen důraz na Kristovo vzkříšení.

Chápeme totiž, že obecně je kladen velký důraz na Kristovu smrt a Jeho kříž, avšak naděje a sláva křesťanství tkví právě ve vzkříšení.

„Jestliže však Kristus nevstal z mrtvých, pak je naše zvěstování prázdné, prázdná je i vaše víra“ (1 K 15, 14).

Jako stěžejní biblická pasáž pro konferenci byl vybrán úsek z Janova evangelia: **Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, jistě nezemře na věčnost. Věříš tomu?“ (J 11, 25–26).**

Hlavní programy si rozdělili bratři kazatelé ze západního regionu. Jmenovitě domácí kazatel Alois Boháček, z Karlových Varů nám v pátek sloužil br. kazatel Nick Lica a ze sboru v Teplé přijal sobotní pozvání br. kazatel Jaroslav Pospíšil.

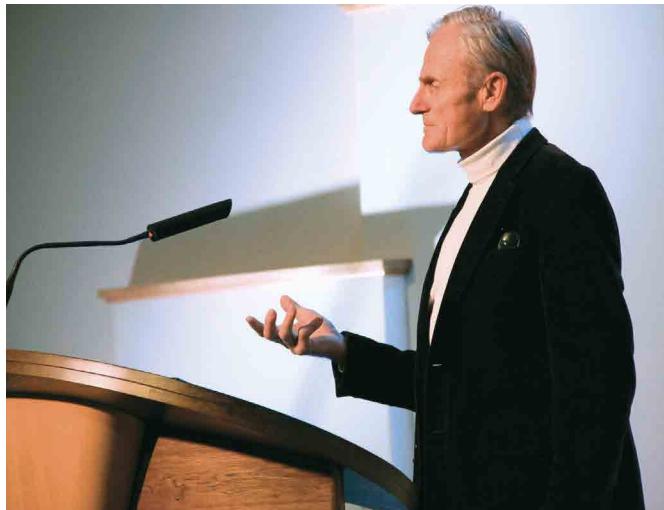
Součástí hlavních programů byly i praktické výzvy pro změnu v životě. Atž už pro přijetí Ježíše Krista jako Pána a Spasitele, nebo také výzva k pokání.

Nebo seminář Marka Macáka na téma mezilidských vztahů. Tyto a mnohé další lze najít na internetovém portálu YouTube v kanálu "BBB Aš".

Letošní ročník byl výjimečný, neboť jsme po mnoha letech mohli mít hlavní setkání ve sborovém domě. Myslím, že i díky tomu mohla celá konference proběhnout v rodinném duchu a mládežníci tak mohli být přijati nejen vrstevníky, ale i širším kolektivem bratří a sester z místního sboru.

Jordan Haller

Na tyto výzvy v sobotu reagovalo přes dvacet lidí z celkových 220 účastníků. Ze seminářů stojí za zmínku série seminářů od JUDr. Daniela Spratka, PhD., k výročí 500 let reformace.

Dále také moderovaná diskuze (osobní svědectví) s manželským párem, který opustil skupinu Svědků Jehovových.

Obsah

S.O.S. Zachraň naše duše.....	2
Služba, založená na obdarování.....	3
Mám nějaké obdarování?.....	4
Můj príbeh.....	6
Vianoce v Nepále.....	7
Vytrvale jsem čekával.....	8
Modlitba za Izrael i za nás	
Radost v očích.....	9
Národní týden manželství	
Dar modlitby aneb M 24-7.....	10
Múdrost, záväzok a moc.....	11
Pomôž niekomu dnes	
Milost oddávaj se.....	12
Identita baptistov.....	13
Seniori seniorom	
Hudobno-vokálna skupina Tŕne.....	14
Dočkali sme sa	
Viera v práci.....	15
HIT - Hostíme izraelské turisty	
Synagóga Lučenec.....	16
Dom na skale.....	18
Inzercia a pozvánka	
Redakčné oznamy	
Rekonštrukcia v Račkovej doline	
pokračuje.....	19
Venujte 2 % z vašich daní	
Rozlúčení s bratrem Jiřím Dedečiusem	
Jarka Rečníková: Boh plný milosrdenstva.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratskej jednoty baptistov
pre šírenie Dobrej správy

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllős
Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová,
E. Pribulová, L. Podobná

Grafická konцепcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková,
I. Kultová, L. Miklošová, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,
Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatel v SR: predplatné 14,50 € na rok
(cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok.

Odberatelia v ČR: Predplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,- Kč) + poštovné, propredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 25,- poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberatela. Var. symbol: 888, ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKB Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolice 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 2/2018: 15. 1. 2018

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92

Marie Horáčková

Několik let mám položené na pracovním stole připomenutí: **Pán Bůh nestojí o naši propo- cenou košili, ale o naše čisté srdce.** To, abych si každý den uvědomila, že nemá smysl dát se do mnoha služeb a úkolů najednou a pak se z toho hroutit. Ale abych v prvé řadě pamatovala na chvíle ztišení s Pánem Bohem, nechala se od Něj očistit, posílit a ptala se Jej, co On se mnou zamýslí. Ne vždy se mi to daří. Mnohokrát jsem se nechala přemoci svým chtěním a výsledek byl nevalný.

Při čtení druhé kapitoly knihy Skutků apoštola o vzniku církve jsem si uvědomila, jak je dobré postupovat ve službě svým obdarováním tak, aby byl výsledek dobrý a Bohu milý. Situace, popsaná ve zmíněném místě knihy Skutků, mi připomíná moje vlastní začátky. Do našeho malého města přijela na začátku 90. let minulého stolního skupina Američanů - sportovců.

Uspořádali sportovní utkání a po skončení se vmísili mezi diváky a snažili se ukazovat na Pána Boha. Mnoho lidí tehdy nerozumělo anglicky, a tak sportovci použili k dozumění pantomimu. Ukazovali směrem k nebi, jakoby vzali do dlaní svoje špinavé

Služba, založená na obdarování

srdce a zvedali je nahoru, aby je Pán Bůh vyměnil za nové, čisté. Lidé to pozorovali a ptali se: Co máme dělat? Podobně jako lidé před dvěma tisíci lety, v době vzniku církve, byli zasaženi v srdci. Apoštol Petr jim tehdy odpověděl: „**Obratě se a každý z vás přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh**“ (Sk 2, 38–39).

A dále čteme, že „ti, kteří přijali jeho (Petrovo) slovo, byli pokřtěni a přidalo se k nim toho dne na tři tisíce lidí. Vytrvale poslouchali učení apoštola, byli spolu, lámalí chléb a modlili se“ (Sk 2, 41–42). Po takovém masivním obrácení muselo mnoho lidí, kteří uvěřili již dříve, nastoupit do služby, každý dle svého obdarování. Jen tak bylo možné se postarat o všechny uvěřivší lidi. Byla to bez

pochyby práce Ducha svatého, kterého jsme dostali jako DAR i my, když jsme uvěřili. Také v našem městě způsobil Duch svatý „poprask“. Mnoho lidí uvěřilo. Na fotbalovém hřišti byl postaven velký stan, v němž bratři kázali Boží slovo a kam nás Američané zvali. Duch svatý zasáhl - díky Jeho milosti - i naši rodinu. Nejdříve uvěřila naše nejstarší dcera a následně i my, ostatní. Zanedlouho vznikl ve městě sbor, který vedli Američané a následně i naše misijní stanice sboru BJB Brno. Tehdy se na bratřích a sestrách mocně projevovaly dary, které obdrželi. Jedni kázali, druzí se starali o děti, jiní četli Boží slovo, další překládali z angličtiny do češtiny, jiní připravovali občerstvení. Život ve městě se obrátil naruby. Lidé docházeli do stanu na hřiště každý den po mnoho dní, aby poslouchali Boží slovo. Náš sbor tehdy dostal od Pána Boha důležitý dar - kazatel, který nás začal provázet Bibli. Společně jsme četli místa v Božím slově, přemyšleli jsme o nich a Pán se dotýkal našich srdcí. Postupem času přicházeli noví a noví členové. Byli jsme horliví a hladoví po Božím slově, a tak se i u nás zapojilo do různých služeb víc lidí, podle svého obdarování. I dnes Pán Bůh čeká, kdy začneme používat ve službě své dary. Postavme se tedy ke službě obětavé, ale i rozumné, založené na našem konkrétním obdarování podle toho, jak nás povede Pán Bůh, který je neustále s námi až do skonání věků.“

Obratě se a každý z vás přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a dostanete dar Ducha svatého.

(Sk 2, 38 –39)

Mám nějaké obdarování?

Církev je složená z jednotlivců a každý z nás dostal od Pána Boha speciální dar. Proto je důležité poznat jej osobně a začít jím sloužit. Problém je, že některí bratři nebo sestry říkají, že nemají žádný dar. Je to možné?

Hlavně je to jednoduché a bezbolestné. Ale není to pravdivé.

Apoštol Pavel v epištoly Ř 12, 6a křesťanům připomíná: „Máme rozličné dary podle milosti, která byla dána každému z nás!“

A v 1 K 7, 7 zdůrazňuje: „Přál bych si totiž, aby všichni lidé byli jako já; ale každý má od Boha svůj vlastní dar, jeden tak, druhý jinak.“

A do třetice: 1 Pt 4, 10: „Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti.“

Tvrdit proto, že nám Pán v oblasti svých darů nic nedal, je na pováženou.

Znamenalo by to, bud' že nám náš Pán lhäl (což jako Boží děti musíme vyloučit), anebo jsme se s tímto Pánem ve skutečnosti nesetkali a tudíž nám své dary ani dát nemohli. Velkým nebezpečím zůstává v církvi Pána Ježíše i tzv. klamná a nemístná skromnost, na jejímž základě nejeden křesťan žije celé roky a sice: Kdo jsem já, aby mi Pán svěřil to a ono v době, kdy všude kolem je nespocet lepších než já! Smutné na tom všem ale bývá to, když si ve stejnou chvíli to stejně říká i ten, koho má dotyčný skromný křesťan na mysl. Tj. jsou chvíle, kdy Boží dílo na Jeho vinici stagnuje a nepřítel dábel si mne ruce.

Co byste jim poradili?

Myslím, že neexistuje lepší rada než ta, kterou udělil ap. Pavel v 1Tm 4, 14a: „**Nezanedbávej svůj dar, který ti byl dán!**“

Aby se tak ale stalo v našich životech, musíme si uvědomit, že to není v první řadě o nás. Dary, které máme, jsme totiž dostali. A to od samotného Boha. Ne proto, že jsme je my chtěli, ale proto, že se tak rozhodl On, nás Pán. Ap. Jakub v Jk 1, 17 píše: „**Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shůry, sestupuje od Otce nebeských světel.**“ Navíc to bylo díky Jeho velké milosti nám prokázané.

A to, co se od nás nyní očekává, je, že se k tomuto obdarování postavíme s bázni, úctou a zodpovědností.

Nikoliv s pohrdáním a lajdáctvím. Ap. Pavel v Ef 5, 1–2 říká: „**Jako Boží děti následujte Božího příkazu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť Bohu, jejíž vůně je Bohu milá.**“

Osobně vnímám obdarování Božích dětí vedle té velké Boží milosti a lásky také jako projev Boží důvěry vůči nám a též i

očekávání, že Ho budeme v tomto směru následovat. že vůně, linoucí se z ovoce naší služby, bude nejen lidem, ale hlavně Bohu, milá. A to nikdy nešlo bez oběti. Hřívna, s níž křesťan „hospodaří“ bez základu jménem oběti, se velmi brzy změní na zbytky, které nejen že Bůh nenávidí, ale které také Bohem očekávanou libou vůni jednoduše postrádají.

Jak mohu poznat svoje obdarování, které jsem dostala od Pána Boha?

V prvé řadě tak, že to budete chtít skutečně poznat. Máme-li být, jako křesťané, k sobě upřímní, musíme si přiznat, že nám je nejednou lépe, když o tom a onom daru raději nevímme. Nejen, že po nás nikt o nic v církvi nechce a dlouho ani chtít nebude, ale ani nás netrápí svědomí, že tím „objeveným“ darem nesloužíme. V druhé řadě se musíme dát našemu Bohu plně k dispozici. Tzn. v modlitbě nejen prosit, aby nám ukázal, v jaké oblasti nás obdaril, to my ve většině případů tušíme, ale také, aby nám dal odvahu **se nebát tu hřívnu „vybalit“**. Žijeme totiž ve světě, jehož kritéria v oblasti lidského obdarování jsou často někde úplně jinde než ta Boží. A my, začneme-li uvažovat po vzoru světa, zjištujeme, že se do žádné z těch tabulek nezapasujeme. A tudíž, ten potřebný cit vůči obdarování z Boží strany se v nás otupuje. Důležité proto je, otevřít se Pánu a nechat si Jím předložit opět a nově svěřené hřívny.

A v neposlední řadě je neméně důležitou věcí být citlivý na reakce těch, s nimiž sdílíme cestu víry. Jsou to totiž právě naši bratři a sestry, kteří si nejen všímají našeho obdarování, ale také nás v něm povzbuzují a utvrzují.

Jak dopadá služba ve sboru podle lidských představ, než je rozpoznáno konkrétní Boží obdarování?

Nejednou právě tak, i když si to v církvi neradi přiznáváme, jako když po operačním zákurom v nemocnici zjistíte, že lékař, který vás operoval, ve skutečnosti lékařem vůbec nebyl. Myslím, že velká část „škod“ a trápení z nich prýstící pramení právě z nezodpovědnosti Božího lidu v této oblasti.

Na co si tedy dávat pozor?

Snad jen na to, neopakovat stejné chyby. Každý totiž máme v tomto směru své „neblahé zkušenosti“. Byly to bezpochyby chvíle, kdy nepřítel dábel využil naší „první lásku“ k našemu Pánu a tudíž i naší „bezbréhou horlivost“ a my skočili „po hlavě“ do nějaké práce ve sboru jenom proto, abychom po chvíli pocítili, jak tvrdé bylo dno! Jindy zase povzbuzeni tím a oním, kdo nás chtěl v některé sborové práci vidět, jsme si nepohlídali Boží povolání

a skončili jsme dříve, než jsme začali. Největším nepřítelem, kterého je zapotřebí si pohlídat v této oblasti obdarování, je **NEDOSTATEK POKORY**.

Ten totiž zapříčinil v životě nejednoho křesťana nedozírné následky. Klamný pocit, že pro to a ono jste stoprocentně „kovaný“, umocňovaný touhou se v tom a onom „blysknout“, není ničím, pod čím by sbor vzkvétal. Proto apoštol Pavel, který na jedné straně říká Timoteovi v 1 Tm. 4, 12: „*Nikdo ať tebou nepohrdá proto, že jsi mladý,*“ na druhé straně opakovaně nabádá církev k tomu, aby Boží služebníci byli nejprve v té a oné práci osvědčení, a následně církvi pověřeni k jednotlivým úkolům.

V listech Ř 12 a K 12 máme některé dary vyjmenované, ale jistě existují i jiné dary, které jsou v církvi důležité, i když se některým lidem zdají příliš obyčejné. Jaké dary to ještě mohou např. být? Jak se na to díváte?

Osobně vnímám, že se v církvi Pána Ježíše v současné době dělají v tomto směru tři velké chyby. Tou první je představa, že vlastnit od Boha nějaký dar znamená za každou cenu uzdravovat, prorokovat, milu-

vit jazyky, přinejmenším kázat a vyučovat. A když to v sobě věřící člověk neobjeví, jde tzv. „od válu“. Tou druhou chybou je zaměňování Daru Ducha Svatého s Ovocem Ducha z Gal 5, 22. Vždy mě dokáže usadit výrok některých křesťanů, kteří tvrdí, že jejich největším obdarováním je tichost, trpělivost, laskavost, dobrota, atp. Zapomínáme ale na to, že vše z uvedeného nespadá do oblasti darů, nýbrž **ovoce**, které má denně dozrávat na stromě každého života křesťana. A tou třetí chybou je přehlížení a doslova pohrdání právě těmi tzv. „obyčejnými dary“. Nejednou si sbory stěžují, že jim nemá kdo kázat a zpívat. Ale myslím, že ještě větším nedostatkem jsou pro církev ti, kteří se nebojí vzít s láskou do ruky koště a hadr. Stejně tak ti, kteří jsou vždy pohotoví někoho někam autem dovézt, nakoupit, přinést útěchu, pomáhat novým členům, aby mohli růst

ve víře, rádi otevřou svůj byt a pozvou na oběd hosty, a mohli bychom pokračovat. Kdosi řekl: **Ježíš nepotřebuje tvojí práci.**

On potřebuje Tebe. Dejme mu proto k dispozici svá srdce a On už si je sám použije tam, kde to uzná za vhodné. Dar služebnosti v tomto směru je Bohu stejně (ne-li více) milý a vzácnější než ten, který si sami představujeme. U Boha neexistuje větší a menší dar. Ale pouze ten, s nímž těžim pro Něho z lásky nebo bez ní.

Mohl byste nám ze své praxe říci, jestli existuje jeden jednotný dar, společný pro všechny členy sboru?

Neznám jiný **větší** jednotný dar, kterým bychom byli obdarováni všichni, než **dar služby hynoucím lidem - podložený modlitbou**. To, že dar svědectví na základě modlitebního úsilí je též nejvíce zanedbávaným darem v církvi, je věc jiná. Zaškátkovali jsme si toto obdarování do příček určených pouze a jen několika vyvoleným a my ostatní se cítíme být „z

obliga“. **Dar modlitby jakoby z církve vymizel.** Modlitební chvíle v našich sborech vypadají bídne. A to mluvíme o daru, s kterým v Božím lidu vše stojí a padá. Navíc je to dar, který máme možnost rozvíjet společně pod „jednou střechou“. Jak to asi vypadá, když následně vyjdeme duchovně neozbrojeni ven, za brány společného shromáždění, nemusíme mluvit. Tak či tak, Písmo mluví i v tomto směru naprostě jasné: „**Budete vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte**“ (1 Pt 3, 15b). **Jaká je to vlastně služba, která je založena na obdarování? Pozná se to?**

Nejednou máme za to, že služba založená na obdarování se pozná podle toho, jak jsme šikovní a jak dobře to či ono umíme a ovládáme. Ale u tohoto znamení krátce nato krachujeme. Opravdovou službu, kterou Pán pověřil své děti, poznáme za prvé podle toho, jestli v daném úkolu má dotyčný služebník nejen své

ruce a um, ale i své srdce. Bible zná i jinou službu, a sice z donucení. A my se k ní nejednou uchylujeme. Říkáváme: Někdo to dělat musí. Před ní jsme ale varováni: „**Ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké zíšnosti, ale s horlivou ochotou**“ (1 Pt 5, 2b).

Je nějaké propojení mezi službou celé církvi a službou v místním sboru? Existují názory, že pokud sloužíte v církvi jako celku a jste k tomu povoleni a obdarování, jako byste tím „okrádal“ místní sbor. Co je na tom pravdy? Jak se na to díváte?

Přiznám se, že tuto otázkou jste mi „ušila přímo na tělo“. Dost často totiž sám v sobě bojuji s tím, jak vyjít vstříc všem pozváním ke službě „mimo“ bez toho, abych svůj sbor okrádal. Jistě to není nic lehkého a musí se hledat moudrá a rozumná rovnováha. Ale mou osvědčenou odpověď na tuto otázkou bývá: Chtěli byste mít ve sboru služebníka, o

jehož službu by neměl kromě vás nikdo jiný „venku“ zájem? Myslím, že odpověď na tuto otázkou je sama o sobě výmluvná. Je ale pravda, že sbor, do něhož nás Pán postavil, by měl mít ve vašem srdci vždy první místo a nesmí být zanedbáván. Stejně tak je ale pravda, že Pán církve, Pán Ježíš Kristus, má plné právo si kteréhokoli svého služebníka poslat kamkoli v kterékoli době, viz. **Sk 8, 26.**

A na tom, být pohotoví, musíme jako Kristova církev zapracovat. Prvotní církev nám je v tomto směru tím nejkrásnějším příkladem. I když se apoštolové snažili mít v každé nově založené církvi služebníky na „plný úvazek“, stejně tak neváhali namáhat cestovat a být k užitku celé církvi.

Je obdarování od Boha přirozený talent, který máme zvelebovat, nebo je to něco, co dostaneme, když jsme poslušní Pánu Bohu v jisté oblasti našeho života?

Jak jedno, tak i druhé. Pán Bůh si nás na tento svět stvořil za účelem své slávy. Vše k tomu potřebné nám daroval. Právem proto očekává, že své dary položíme na oltář ve prospěch Jeho slávy.

Ale myslit si, že všechno se v našem životě v oblasti tohoto daru bude dál odehrávat automaticky, je velký omyl. Bylo by to podobné, jako kdyby v mladém chlapci objevili fotbalový talent a pak čekali, až vyroste, aby mohl začít vyhrávat zápasy. Bez tréninku to nejde a nepůjde ani v oblasti našich hřiven. Však se podívejte, kolik nadaných a doslova Bohem obdarovaných hudebníků mají naše sbory, ale v nejednom případě nám nemá kdo na bohoslužbě hrát a zpívat. Stejně tak i

v jiných oblastech. Hřivny zůstávají pečlivě zabalené, snad i opečovávané a hýčkané, ale nevyužité a tudíž pro Boha a Jeho dílo v církvi bezcenné. Je pravda, že Pán očekává v první řadě naši poslušnost a otevřenosť při přijetí darů. Ale po jejich obdržení též i jejich následné zvelebování. Pán nám nás dar násilně nerobí.

Co jste zažil ve své praxi kazatele v oblasti služebnosti Pánu jako nejlepší, atž se to týká vás osobně nebo členů sboru?

O sobě mluvit nebudu. To atž posoudí jiní. Ale nemohu zamlčet radost z nejednoho daru, který se odkryl v životě mnohých členů mého sboru za dobu 17, 5 roku, co ho spravují.

Hlavně v době pětileté každodenní úmorné stavby nové modlitebny. Těžko vybrat jeden a nejlepší, ale Bohu bud chvála za Jeho velké dary seslané v pravou chvíli. Pominu-li dar modlitby, který se rozvýjel do neobvyklých výšin, a dar obětavosti a služebnosti ve všech směrech, musím položit důraz na dar povzbuzování, podporu zemdlenců rukou a také odvahu a vytrvalost.

Chtěl byste k tématu „Služba založená na obdarování“ něco říci sám, na co jsem se vás nezeptala?

Rád bych toto zamýšlení nad duchovními dary zakončil svým oblíbeným aforismem Pavla Kosorina: „**Byli jsme vynáni z ráje, ale už se nám nestýská.**“ A možná i určitým provokativním způsobem se zeptal všech nás Božích synů a dcer, které Pán obdaroval: Stýská se nám ještě po službě na Boží vinici? Máme ještě nadšení pro věc? Anebo, i přestože víme, že se naše dary všude možně povalují, jsme si na ten vlažný stav zvykli? Ap. Pavel v případě jednoho ze svých darů, kterým bylo kázání v R 15, 16, mluví jako o **posvátné službě**. Věděl totiž, že bude muset tento dar svému Pánu vrátit i s užitkem.

A proto k němu i svatě přistupoval se slovy: „**Nemohu jinak. ...Běda by mi bylo, kdybych nekázal**“ (1 K 9, 16).

Přesně o to bych rád, kdybychom usilovali i my v případě každého daru, který jsme z Boží milosti dostali.

Bratra kazatele Aloise Boháčka z Aše se ptala Marie Horáčková

Môj príbeh

Začiatky v skratke

Na začiatok sa sluší predstaviť sa. Volám sa Peter Kuruc a toto je môj príbeh. Narodil som sa v Nových Zámkoch na juhu Slovenska neveriacim rodičom, ktorí sa o mnoho rokov neskôr obrátili a dnes v Bohu veríme všetci, vrátane mojich dvoch súrodencov a rodičov. Uveřil som v deviatich rokoch a odvtedy som vyrastal v baptistickom zbere v Nových Zámkoch a neskôr v Hurbanove. V dvanásťich rokoch ma na jednom mládežníckom stretnutí pod vedením brata Pavla Cekova Pán povolal do svojich služieb. Predstavoval som si, že budem slúžiť ako kazateľ v niektorom

z baptistických zborov na Slovensku. A tak som vyštudoval cirkevné konzervatórium v Bratislave a neskôr teológiu v Banskej Bystrici. Popritom som slúžieval ako duchovný poradca na campfestoch a rôznych worship festivaloch. Štúdium teológie ma bavilo a mal som v pláne po prvom stupni pokračovať druhým a prípadne na škole zostať a venovať sa teológii po zvyšok života. Omyl.

Preorientovanie

V poslednom semestri štúdia ma Boh povolal na misiu. Vôbec som tomu nerozumel a prinieslo to do môjho života veľa zmätku. Misie som sa ako melancholik vždy desil a desil som sa aj predstavy toho, že by som žil niekde inde ako na Slovensku, musel sa dorozumievať iným jazykom a všeobecne sa prispôsobovať mnohým veciam a stressom. Nakľoko som presne nevedel, kam ma Boh volá, skončil som zázračne v Anglicku, kde som rok pracoval s drogovou závislými a alkoholikmi. Chcel som pred tým, ako sa rozhodnem ísť na misiu, jeden rok na premyšľanie. Počas tohto roka som sa trikrát denne modlieval za svoje ďalšie smerovanie. Rok v Anglicku bol super a mnohemú ma naučil, práca sa mi veľmi páčila, ale stále som nevedel, čo robiť a kam sa vydať po tomto roku.

Nasmerovanie

V jeden deň po modlitbách som sa dostal na stránku, kde písali o tom, ako sú v Ázii deti predávané do otroctva a dokonca sexuálne zneužívané. Od tohto dňa som si nevedel predstaviť žiť svoj život bez toho, aby som sa snažil aspoň páriť týchto detí v budúcnosti vytrhnúť zo situácie, v ktorej sa nachádzali. Po roku v Anglicku som sa pridal k organizácii Operation Mobilisation a začal si zberať finančnú podporu na to, aby som sa pridal k Asia Challenge Teams. Strelol som sa s viacerými kresťanmi, ktorí mi v rozhovore o zbieraní finančnej podpory na Slovensku povedali ironicky: „Tak veľa šťastia.“ Nakoniec sa však Pán priznal k mojej túžbe a podporu som po trištvrtre roku vyzbieral. Približne rok po návrate z Anglicka som sa už s titulom „misionár“ vydal do Ázie

Peter Kuruc
a jeho manželka
Leena

s predstavou, ako budem zachraňovať deti a ako sa stanem mučeníkom.

Vyriezvenie

Po odlete zo Slovenska som strávil tri týždne na konferencii v Holandsku a neskôr dva týždne na ďalšej konferencii v Thajske, ktoré sa malo stať mojím prým pôso-

biskom. Konferencií som mal v tom čase už plné zuby a nevedel som sa dočkať práce „na poli“. Thajsko je úžasná krajina, do ktorej som sa okamžite zamíľoval. Pridal som sa k tímu na severe Thajska a pracoval pod baptistickým zberom. Pôvodne ma zaujala možnosť pracovať s utláčanými deťmi. Na koniec sme ale pracovali s ľudmi v zbere a s deťmi, ktoré mali kresťanských rodičov. K deťom, ktoré boli v ohrození otroctva sme ani „nepričuchli“ a ako som neskôr zistil, miestne zbyty sa podobnej službe vyhýbajú a takmer nikto ju nerobí. A tu sa začala moja frustrácia. Cítil som sa, akoby som prišiel na misijný výlet, len aby som sa mohol nazývať misiónarom a mal z toho dobrý pocit. Pri jednej z modlitieb som prežil, že toto nie je správne miesto pre mňa a po dvoch mesiacoch som OM opustil. Nevedel som si predstaviť pokračovať takýmto smerom ďalšie dva roky. To mi neskôr prinieslo mnoho problémov, keď ma ľudia ohovárali a vymýšľali si všemožné dôvody, prečo som z OM odšiel. Strávil som istý čas hľadaním nového pôsobiska v Bangkoku v Red District, žil som istý čas vo filipínskom slume v meste, ktoré bolo zničené hurikánom, a skončil v Pattayi. Pattaya je mesto so stotisíc obyvateľmi, z ktorých jednu treťinu tvoria prostitútky a prostitutí. Túžil som pridať sa k miestnej službe Slum Ministries, ktorá pracovala s deťmi v ohrození otroctva. Nakoniec som ale aj túto službu po pári týždňoch musel opustiť pre problém s vízami. V Pattayi som strávil mesiac v prenajatnej izbe v jednom z miestnych bordelov. Nič iné som si nemohol dovoliť, môj psychický stav sa postupne zhoršoval, prežil som zápal stredného ucha a ďalšo opisateľný pocit samoty obkolesený ďalšou predstaviteľnou hriešnosťou pripomínajúcou biblickú Sodomu a Gomoru. Začiatkom decembra 2014 som sa napokon plný smútku, s depresiami a pocitmi úzkosti vrátil porazený a zmätený na Slovensko.

Vianoce a Nový rok

Je ďalšie vrátiť sa z filipínskeho slumu a z Pattej na Slovensko práve pred Vianocami. Tri týždne som v dôsledku reverzného kultú-

neho šoku takmer nevyšiel z domu, a keď sa ma mama opýtalá v Kauflande, či by som chcel perlivú, neperlivú alebo mierne perlivú vodu, tak som sa rozreval a skoro odpadol pod tŕchou zážitkov, ktoré sa mi vracali do mysle. Vianoce boli ďalšie a veľa som sa modlil, aby som odhalil dôvod svojho zlyhania. Pôvodne som to, čo sa stalo, bral ako svoje zlyhanie. Až neskôr som si uvedomil, čo všetko sa v mojom živote zmenilo a čo všetko som sa za ten pomerne krátky čas v Ázii naučil. Stratil som ale 90 % podporovateľov a myslil si, že som ako misionár skončil, až pokiaľ som sa v jeden deň nedostal k článku o „detoch ulice“, tzv. streetchildren, žijúcich v uliciach Káthmandu. Následne som sa prihlásil na internetovú zoznamku, kde som chcel nájsť nejakého brata z Nepálu, od ktorého sa budem môcť dozviedať viac o situácii týchto detí. Úprimne, to posledné, čo som chcel riešiť v tomto čase, bol vzťah alebo manželstvo. O dva dni napísala Leena Dhakal z Káthmandu. Zo slušnosti som odpísal. O necelý polrok sme sa v Káthmandu vzali a dnes je Leena Kurucová mojím obrovským požehnaním a darom od Boha.

Nepál

Odkedy žijem v Nepále, udialo sa toho strašne veľa. V roku 2015 sme prežili a následne pomáhali obetiam zemetrasenia. Na našom susedstve totiž umreli stovky ľudí. Keby som chorý v ten deň neležal v posteli, tak by som bol pravdepodobne v posilňovni, ktorá skončila po zemetrasení v ruinách, a nepísal by som tento článok. Neskôr ešte pred svadbou sme mali s Leenou nehodu na motorke, lebo nám iný vodič vošiel do cesty. Ale ak by vás zaujímali naše zážitky a niečo z toho, čo nás postretlo za posledné roky, môžete si ich prečítať na mojom blogu peterkuruc.blog.sme.sk. Nájdete tu príbehy detí z ulice, aj tie naše.

Budúcnosť:

Prečo teda v Nepále s manželkou žijeme a plánujeme zostať, keďže to také náročné a často nebezpečné? Verte mi, že niekedy mám týždne, keďže som sa do Európy, alebo niekam inam najradšej hneď prestáhať. Už rok a pol však podporujeme dvanásť detí v detskom domove, ktoré ohrozoval obchod s ľuďmi, chodíme do ulíc, kde ošetrovame rany detom, ktoré žijú v uliciach, a rozdávame im jedlo. Okrem týchto aktivít máme jeden veľký sen. Snívame o tom, že by sme postavili detský domov pre tieto deti, ktoré nemajú detskstvo, lásku a často ani miesto, kde by zložili hlavu. Nielen k naplneniu tohto sna, ale aj k životu a našej činnosti potrebujeme modlitebných a finančných partnerov. Nás a našu činnosť môžete sledovať na stránke www.hopeforkidsnepal.org, kde rovnako nájdete odkazy na našu facebookovú stránku a youtube kanál s párvideami. Rovnako tam nájdete aj informácie potrebné k tomu, ak by ste sa chceli stať našimi podporovateľmi.

Peter Kuruc

Vianoce v Nepále

Počas mojich prvých Vianoc v Nepále by som si ani neuvedomil, že už nastali vianočné sviatky, resp. ak by neexistoval facebook a môj počítač mi neukazoval každý deň dátum, tak by som si to naozaj neuvedomil. Tu ich obchodné reťazce nepripomínajú letákmi už od augusta, v obchodoch nevyhľavajú vianočné piesne, domy nie sú vyzdobené svetlami a nesneží.

Kresťanstvo prišlo do Nepálu len v minulom storočí. Prvých misionárov však kráľ po krátkom čase vyhnal, lebo sírili anglo-americkú kultúru. Dodnes väčšina Nepálcov považuje kresťanstvo za náboženstvo bielych, resp. za súčasť nebezpečnej západnej kultúry belochov, ktorí sa snažia rozvrátiť tradičné nepálske hodnoty.

Kresťanstvo sa vlastne začalo šíriť až v päťdesiatych rokoch minulého storočia.

Dovtedy bolo Nepálske kráľovstvo takmer úplne rezistentné voči evanjeliu. Dnes sa šíri pomerne rýchlo a tradičným hinduistickým politickým stranám sa to nepáči.

Aj preto má byť čoskoro schválený zákon, ktorý je namierený proti kresťanstvu a prakticky zakáže zvestovanie evanjelia.

Kresťanská tradícia je teda v Nepále veľmi

mladá. Kresťanské denominácie takmer neexistujú a najväčšou sietou zborov je „Koinonia“, ktorá vznikla z nášho materského zboru „Koinonia Patan“.

Ten založila skupinka kresťanov v sedemdesiatych rokoch. Dnes má Koinonia vyše 20 000 členov. No a prečo som začal týmto krátkym úvodom do „dejín kresťanstva“ v Nepále? Iba z toho dôvodu, aby si čitateľ uvedomil, že vianočné tradície vlastne ani nemali možnosť v Nepále vzniknúť.

Práve Vianoce sú pre mňa časom, keď mi zo Slovenska chýba najviac vecí. Predovšetkým rodina, ale aj bežné veci ako vianočný stromček, štedrovečerná večera, návšteva zboru a detský program a mnohé maličkosťi, ktoré si už ani neuvedomujeme, lebo sa pre nás stali takými bežnými a samozrejmými. V Nepále tieto tradície nie sú.

A práve preto by som rád vzal Leenu a deti na Slovensko, aby si vychutnali vianočnú atmosféru, stromček, darčeky a typické vianočné jedlá. A ak by napadol sneh, tak by to bolo dokonalé.

Doteraz som mal príležitosť im o tom len rozprávať.

V decembri je v Nepále zima rovnako ako na Slovensku, a to najmä v domoch, lebo v Káthmándú domy nemajú kúrenie a elektrickými ohrievačmi sa dá kúriť, ked je elektrina. Minulý rok sme mali v dome

počas nocí štyri stupne Celzia a cez deň šest. Miestne domy nie sú utesnené. Takže sme si všetci pomerne blízki, lebo väčšinou po večeroch sedíme na posteli alebo sedačke a pozeráme televíziu, prípadne si niečo čítame.

Samozrejme zakrytí dekami až po uši.

Cez deň teplota vystúpi na dvanásť stupňov

a každý, kto môže, strávi niekoľko hodín na slnku. Nakolko Nepál je hinduistická krajina, na Vianoce sa normálne pracuje a chodí do školy.

Tradíciovu kresťanov je, že sa na Prvý sviatok vianočný zhromaždia a idú mestom, pričom spievajú kresťanské piesne. Neskôr sa v ten deň všetci zhromaždia v prenajatom areáli, kde prebieha kresťanský program – spievanie kresťanských piesní, kázeň atď.

Miestnou tradíciou je ešte navštevovanie iných kresťanov a spievanie kresťanských piesní u nich doma.

Slovenské vianočné tradície mi na jednej strane chýbajú, na strane druhej som si nikdy nevedel pripomenúť narodenie Pána Ježiša Krista tak ako tu v Nepále.

Vôbec mi nechýba predvianočný stres

a častokrát ani ten vianočný. Štedrovečernú večeru trávime v reštaurácii, kde si objednáme každý to, čo máme radi, lebo žiadne tradičné vianočné jedlá samozrejme Nepálcov nemajú. Potom sa spoločne modlíme a ďakujeme za ten najväčší dar, aký sme kedy dostali.

Minulý rok boli naše Vianoce predsa len špeciálne, lebo sme pozvali k nám na dva dni deti z detského domova.

Znamenovalo to omnoho viac stresu, ale aj zábavy a mnohé z detí oslavili svoje prvé Vianoce v živote. Niektoré dokonca dostali v živote svoj prý dar. Asi nikdy v živote som nebola na Vianoce taký zaneprázdnenny. Predsa len mať doma pätnásť detí dá zábrat. Ale určite to stalo za to.

Peter Kuruc

Vytrvale jsem čekával

Jmenuji se Vítězslav Kupec. Narodil jsem se v Karlových Varech dne 26. dubna 1973. Když jsem spatřil světlo světa, byl jsem dán do kojeneckého ústavu. První, na co si vzpomínám z období, kdy jsem měl asi 3 roky, bylo, jak jsem vytrvale chodil do haly a čekal na svou návštěvu. Viděl jsem, jak přicházeli tatínkové, maminky a příbuzní, ale za mnou nikdo nepřišel. Přesto jsem vytrvale čekával dál, ale vracel jsem se vždy se smutkem v duši. Potom přišel den, kdy jsem měl opuslit kojenecký ústav, a začalo moje putování po domovech.

Jednou zrána za mnou přišla sociální pracovnice a přinesla mi krásnou figurínu šaška. Byl velký, větší než já. Nato mě odvedla k sanitce a ta mě zavezla do mého nového domova. Společně se svým šaškem jsem si pomalu zvykal na dětský domov v Plesné. Bylo mi hned lépe, když jsem se skamarádil s jedním chlapcem. Stavěli jsme spolu ze stolů a dek bunkry a něco jsme vymýšleli. Rád vzpomínám na Mirka Lívu. Byl to dobrý kamarád.

Když jsem měl 9 let, putoval jsem do dětského domova v Čebu. Tady mi začala školní léta. Ze začátku jsem měl s učením potíže a často jsem míval „zaracha“. Nesměl jsem se dívat na pohádky a musel jsem se učit. Byly tam také těžké chvíle, kdy starší a silnější kluci ubližovali těm slabším. I mně to postrhlo. Ve 13 letech mě převezli do sociálního ústavu ve Zbuku. Tady škola pokračovala a byla náročnější. Ale mám z té doby i krásnou vzpomínu. Náš ústav navštívil pan president Václav Havel se svou chotí Olgou. Dostalo se nám od nich velkého daru. Zaplatili nám 14denní pobyt u moře v Rumunsku. To bylo tedy něco!

Když mi bylo 18 let, přišla zpráva, že mě moje máma chce vzít domů. Byl jsem plný očekávání. Máma žila v domku na vesnici se svým třetím manželem. Nějaký čas to celkem šlo, ale pak po mně chtěli hodně práce, kterou jsem při postižení nezvládal. Tak začaly kříky a zlé nadávky. Ptal jsem se jí, jestli je opravdu moje máma. Křícela, že mě měla raději zabít, že nenávidí mrzáky. Byl to velice těžký čas plný hrozného zklamání, potupy a bolesti. Šlo to tak daleko, že jsem se pokusil o sebevraždu. Ale ten provaz se utrh. Byl jsem psychicky na dně! Nakonec mě nechali odvézt do psychiatrické léčebny.

Měl jsem za sebou během minulých let několik operací kvůli svému tělesnému postižení. Musel jsem snést hodně bolesti, ale tahle bolest byla mnohem horší. Říkal jsem si, proč si mně máma k sobě vzala? Že by jí šlo jen o tu vkladní knížku, kterou jsem dostal do začátku samostatného života? Z psychiatrické léčebny v Havlíčkově Brodě vedla moje cesta na Moravu. Tentokrát do ústavu sociální péče mládeže v Olšanech. Tady žili chlapci, kteří nebyli svéprávní. Neměli ani základní školu a tak jsem tam hodně výčnival. Ale měl jsem je rád. Napsal jsem pro ně vánoční besídku. Ti chlapci, i když neuměli číst, se tak dobře naučili své role, že z toho byl velký úspěch. Dokonce o nás vysel článek v místních novinách. Co mne tam ještě těšilo, byla keramická dílna. Rád pracují s hlínou a daří se mi to.

V té době se ještě stalo něco mimořádného. Dostal jsem dopis od svého bratra Vládi a jeho ženy. Dozvěděl jsem se, že jsem strýčkem. Měli pět dětí. Bylo moc příjemné vědět, že mám příbuzné.

Ale moje putování po domovech pokračovalo. Tentokrát to byla diakonie v Sobotíně. Dostal jsem se mezi dospělé, většinou mnohem starší lidi. Mezi ty, s nimiž jsem se sprátel, patřila starší paní Jindříška Martínková. Jednou mě pozvala do svého pokojíku a já si všiml, že má na poličce zvláštní knihu. Řekla mi, že je to Bible a jestli chci, že můžu jít s ní v neděli a dozvím se víc. Setkání se konalo ve stanu. Mluvil nějaký Angličan, ale někdo překládal, takže jsem rozuměl. Najednou řekl výzvu: „Pojďte všichni, kdo jste obtíženi, sem, a budeme se za vás modlit.“ Šel jsem také, ale spíš ze zvědavosti. Když jsem však opouštěl pódium, tekly mi slzy proudem. Tenkrát jsem tomu nerozuměl, ale teď vím, že to byl Pán Ježíš, který se mne poprvé dotkl. Od té doby jsem jezdil s paní Jindříškou každou neděli do šumperského shromáždění BJB. Tam jsem se dozvěděl víc o Pánu Bohu. Některí ze sboru nás zvali i do svých domovů a taky na nedělní oběd. Při jedné takové návštěvě u Jersáků se mě bratr kazatel zeptal, jestli chci být také pokřtěn. Pak

jsem byl vyučován a jedně krásné neděle jsem byl pokřtěn ponořením. V šumperském sboru jsem se setkal s opravdovým přijetím a přátelstvím. A to přátelství přetrvalo i přes moje stěhování do domova v Červené Vodě. Tam jsem se stěhoval proto, abych byl blíž svému bratrovi a jeho rodině. V té době jsem se dozvěděl, že mám ještě jednoho bratra, který je v domově mládeže v Liblíně. Jezdil jsem pak za ním a on si stežoval, že je mu tam moc zle. Svěřil jsem se s tím sestrám v šumperském sboru. Ty se spojily s křesťanskou diakonií v Merklíně a zařídily nám, že jsme se mohli oba, já i můj bratr Radek, později přestěhovat. Moc se nám tam líbilo. Měli jsme každý svůj pokojík a byly tam i dobré programy. Ale i tady mne čekaly nepříjemné zážitky. Mezi mnou a mým bratrem docházelo k častým hádkám. Bylo to hlavně kvůli Petře, se kterou jsem se tam seznámil a po roce se i zasnoubil. Hádky s Radkem byly stále horší, až narušily i můj vztah s Petrou. To mělo těžký dopad na moje zdraví, a tak jsem skončil na delší dobu v nemocnici. Neviděl jsem pak jiné řešení, než z diakonie odejít.

Tak začala moje pouť po ubytovnách a azylích domech, spojená s mnoha nepříjemnostmi. Protože mám důchod, byl jsem častým terčem zlodějů a různých chytráků, kteří mně připravili o peníze. Nejhorší na tom bylo, že jsem úplně zapomněl na Pána Boha, a proto to bylo se mnou stále horší. Nakonec jsem se ocitl v dluzích a to bylo jako začarovaný kruh, ze kterého jsem se nemohl dostat ven. Ale Pán Bůh na mně nezapomněl! Když jsem šel na nádraží v Karlových Varech pro jízdenku s tím, že pojedu do Prahy a tam půjdou do Armády spásy, u pokladny ze mne vypadlo: „Šumperk“. I u toho byl jistě Pán Bůh! A tak jsem se ocitl v šumperské Armádě spásy. Byl jsem tam však jen nějaký čas, protože Pán Bůh měl pro mne něco, v co jsem se ani netroufal doufat. Bratr Mirek a sestra Dana Jersákové mě vzali do podnájmu. Tady teprve vidím, jak vypadá život v opravdové rodině. Tady se teprve učím žít!

Jsem za to Pánu Bohu i jím velice vděčný. To, co teď prožívám, je obsaženo v refrénu písni, kterou zpívá mládež: „**Tobě náležím, tobě věřím, tvoje láska přemáhá. Ty jsi se mnou byl vém trápení, s tebou chci, Pane, jít dál.**“ A nebylo by to celé, kdybych neřekl, že jsem velice vděčný i za vás, bratry a sestry, kteří jste mne přijali znovu po letech takového, jaký jsem. Vy jste ta moje Boží rodina!

Vítězslav Kupec

Modlitba za Izrael i za nás

A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své myslí, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. Vybízím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to atě je vaše pravá bohoslužba (Rím 12, 2 a 1).

Takto se můžeme modlit z celého srdce sami za sebe a za židovský lid.

Krista Gerloffová

Radost v očích

Slovíčko „Pomoc“, patří k těm důležitým a pozitivním. Každý z nás se s pomocí už mnohokrát setkal. Od našeho dětství ji potřebujeme. I když se pomoc nabízí, a to zcela zdarma, přesto ji každý nepřijímá. Už od malých dětí často slyšíme: „Já šama!“ Každý to nejdříve zkouší sám a někdy se velmi trápí, než přijde na to, že může přijmout nabízenou pomoc. Myslím, že to je i umění, přijmout pomocnou ruku. Připadáme si totiž tak neschopní a slabí, když konkrétní pomoc přijímáme! Možná je lepší a radostnější pomoc dávat jiným. Ale jsme na to vždycky připraveni? Často jsem si uvědomila, i když jsem moc chtěla pomáhat, že jsem tuto pomoc někomu v ten pravý čas nedala. Později mě to mrzelo, ale už to bylo pryč a nešlo to změnit. Moc záleží na tom, jestli již od rána jsme tak připraveni a jakoby Bohem nastaveni pomáhat. Potom, když se nám to povede a nezaváháme, velmi se naplní radostí i naše srdce. Včera jsem zapomněla doma mobil a celou dobu, než jsem se vrátila, jsem si říkala: „Tak vidíš, tvoje připravenost zase selhala. Co když tě někdo potřebuje a ty mu nepomůžeš?“ Cítila jsem své osobní selhání a velmi to ke mně promluvilo. Je ale Jeden, který je připravený vždy! **Žalm 46, 2:** „**Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená.**“ Jiný překlad píše: „Pomoc vždycky hotová!“ Tentokrát mne nikdo nepotřeboval! Když jsem s manželem začínali nás společný život, zvolil jsem si na naše svatební oznámení verš **Zálu 33, 20–22:** „**Naše duše s touhou vzhlíží k Hos-podinu, on je naše pomoc, náš štít.**

Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno.“ Je to právě pomoc Boha, Hospodina, která nás provází v našich životech. Jsem moc ráda, že to tak je a nejsme na vše sami. On si k té naší pomoci může použít různé lidi, pošle je za námi a my jenom zíráme. Moje překvapení bylo o to větší, když za mnou přišla moje přítelkyně a jen tak mi podávala svoji pomoc. Neměli jsme vždycky všechno dost a jako kaza-telská rodina se čtyřmi dětmi jsme vše dělali, jak se dalo. Manžel měl nízký plat a tak jsme se snažili šetřit. Děti jsem měla, jak jsem říkala - „opředené“. Prostě jsem na ně pletla, abych je hezky oblékla. Vlnu jsem měla z nějakých různých starých svetrů, které se ke mně dostaly. Já je párala a po vyprání, když se vlna narovnala, znova používala. Mnoho věcí jsem různě přešívala. Byla to doba, na kterou nevzpomínám ráda, ale přesto si uvědomují, jak nám Bůh v naší službě pomáhal. Moje přítelkyně měla dvě malé holčičky. Seznámily jsme se u dětské lékařky. Nemůžu říci, že její rodina byla bohatá, ale ona měla tak připravené srdce k obdarovávání, až mě to překvapovalo. Moc ráda k nám chodila a naše děti si společně hrály. Jednou přišla s látkovou taškou a z ní vydávala palačinky. Měla je rozkrojené na čtvrtky a na každé byl kopeček tvarohového krému s kopečkem marmelády. Vypadalo to moc hezky a také to dobře chutnalo. Děti byly nadšené, palačinky byly ještě teplé. Na mě zůstalo jenom nachystat talířky. Jednou v sobotu dopoledne, když jsem přemýšlela, co budu vařit na neděli k obědu, někdo zvoní. Venku bylo

zima a kluzko. Seběhla jsem po schodech a tam stojí Zdenka. V ruce táhne něco moc těžkého. Její úsměv byl ale nezapomenutelný. „Ahoj, něco ti nesu.“ A podává mi velkou starou koženou tašku. Na to se ani po letech nedá zapomenout. „Děláš jsme zabíjačku, udělej dětem řízky!“ Co? Byla jsem jako ve snách. Před revolucí, za komunistů, nebylo mnoho masa a také se na něj musela stát v obchodě velká fronta. „Zdeni, moc děkuji.“ Na nic jiného jsem se v té chvíli nezmohla. Byla tam polévka ve sklenici, jitrovnice a velký kus krásné kůry na řízky. Jak to mohla unést? Bylo to tak těžké! Že s tím nákladem někde nespadal! Takto si používá Pán Bůh lidi k pomoci. My jsme překvapeni, že se o nás tak stará, a přitom víme, že nic není jenom tak náhodou! On je pomoc vždycky připravená. Zdenka byla pomocnicí Boha, aniž by si to uvědomovala. Je to jenom jedna vzpomínka z mnoha. V mé životě se vystřídalo mnoho takových pomocníků a pomáhali i jinak než materiálně. Duchovní a duševní pomoc je také moc důležitá. Někdy stačí jenom úsměv, který je pro někoho velmi důležitý. Moc ráda pomáhám. Vždyť tolikrát i mě někdo pomohl! Pomoc v pravý čas je ta nejlepší.

Dana Jersáková

Národní týden manželství

Národní týden manželství (NTM) 2018 začíná v pondělí 12. 2. 2018 a nese motto:

Manželství bez mýtů

Do manželství chtě nechtě lidé vstupují s různými představami (mýty). Zbavili jste se nějakých manželských mýtů? Např.: „Raději se nevezmeme, aby nám to déle vydrželo.“

Možná to někteří tak mají, ale existuje dost příkladů toho, že s délkou manželství se vztah prohlubuje a zpevníuje, jak se ti dva obrúšují. Jde spíš o romantizované a nereálné představy o manželství, které působí potíže. Manželství není platforma, kde má všechno fungovat samo. Naopak, je to svazek, kde věci hluboko utopené postupně vyplovují na povrch a je třeba se s nimi poprat. Učit se, hojit se a léčit, otužovat se a růst v lásce. Budete k sobě laskaví!

NTM vytváří platformu, kde tyto příběhy mohou zazní, povzbudit, inspirovat.

- Někdy manželství vyžaduje, aby ses sehnul (a) a zavázal (a) boty, když on/ona není sto to udělat.
- Dobré manželství může fungovat, když se oba ještě učí o životě a jeden o druhém.
- Intimita dělá z tvého manželství vztah výjimečný, odlišný od všech ostatních. Přestuj jí.
- Pro nás všechny platí „musíme to opravit“ nebo „práce na stavbě“. Dokud na tom pracuje, přijmi ho/ji.
- Dobré manželství znamená, že si ušpiníš ruce. Zapoj se každý

den a nečekej dokonalost.

- Manželství není vždy super. Umět najít radost v tom každoden-ním všedním životě udělá vašemu manželství dobře.
- Pokud se druhá strana otočí a začne se vyhýbat komunikaci, možná budeš muset čekat, až se vrátí. Trpělivě.
- Oba se v řízení potřebujete střídat.
- Nejlépe je vychladnout a zklidnit se než začít chrlit ostrá slova v slovní přestřelce.
- Manželství je víc než prstýnek. Dokážeš si představit stárnutí s touto osobou? Jak budete fungovat, když bude jeden z vás nemocný?
- Tráva není vždy zelenější. I když vypadá svěžeji, neznáš kvalitu půdy.
- Některé oblasti tvého manželství budou frustrující, ale miluj nato-lík, abys měl (a) trpělivost projet nížinami a dostat se na výšiny.
- Kořeny vaší lásky se potřebují dostat do hloubky hned od začátku. Pokud se jedná o povrchní přitažlivost, láská odumíre.
- Není zaručeno, že vaše manželství bude tak dobré jako váš sva-tební slib. Záleží na tom, co do něj vložíte každý den.

V manželství je potřeba lásku spojovat s přátelstvím. JJ.V. Sládek

Prameny: www.ntm.cz

Dar modlitby aneb M 24 – 7

Dnes, kdy píšu tyto rádky, je 21. srpna. To není jen 49. výroční okupace naší země vojsky bývalého Sovětského svazu, ale především 285. výročí zahájení „Moravské misie“. Ten den se Leonard Dober a David Nitschmann vydali k otrokům na ostrov Svatý Tomáš v Karibiku. Tato cesta je považována za počátek novodobé křesťanské misie. Ale jak to souvisí s hnutím M 24-7 a co to vůbec je? Souvisí to tak, že právě to současné světové modlitební hnutí M 24-7 vychází z úžasné zkušenosti našich Moravských bratří v Sasseckém (německém) Herrnhutu – Ochránové z doby hraběte Mikuláše Ludwiga Zinzendorfa. Tehdy se lidé nepřetržitě modlili (**ve dne i v noci, 7 dní v týdnu a 365 dnů v roce**) celých 100 let.

Modlitby 24-7 jsou mezinárodním a mezi církevním modlitebním hnutím, které začalo otevřením modlitební místnosti s nepřetržitou modlitební stráží, vedenou mladými lidmi z města Chichester v Anglii roku 1999. Od té doby se rozšířilo do více než 100 zemí po celém světě. Součástí příběhu Modliteb 24-7 jsou i knihy, které napsal zakladatel modlitebního hnutí – Pete Greig. Jsou to „Krvavý měsíc na obzoru“ a „Když Bůh mlčí“. V České republice vzniklo od roku 2007 několik desítek modlitebních místností. Lidé si přes internet nebo mobil zaregistrují svoji hodinu (hodiny) na rozpisu, pak přicházejí a střídají se v připravené modlitební místnosti a společně tak vytvářejí nepřetržitý modlitební řetězec.

U nás v Šumperku vznikly Modlitby 24-7 v roce 2010. Každý rok mívaly 3-4 dny modliteb na jaře v době Velikonoc a pak stejně tak na konci měsíce srpna. Pro doplnění, jak to vše v praxi probíhá a pro povzbuzení, připojuji několik postřehů zapsaných v naší kronice M 24-7 (kronika je převážně psána přímo v modlitební místnosti). Pak několik krátkých svědectví a také páár modliteb zapsaných v modlitební místnosti:

- To je super, že takové akce jsou. Doma nemám klid. Tady aspoň můžu být s Pánem Ježíšem v klidu a pokoji! „Díky tobě, Ježíši, ať mé srdce patří jenom Tobě!“
- Neuvěřitelně se plní modlitební rozpis! Není nikdo, kdo by nebyl nadšený, když opouští modlitební místnost. Díky, Pane!
- Tady v modlitební místnosti jsem moc a moc vděčná za svoje bráhy a sestřičky! Díky, Pane, za tvoji a naši rodinu, tělo Kristovo, nevěstu Kristovu. Je úžasné se spolu modlit, patřit k sobě a mít „správnou hlavu“ = Tebe, Pane Ježíši, Otče. P. S. Nikdy nás neopustíš a nikdy se nás nezrekneš!
- Když jsem přišel, prosil jsem Pána Ježíše Krista, aby ke mně mluvil. Po této modlitbě jsem uviděl velký nápis: JOZUE 1, 9 – a tam je napsáno: „**Přikazuj tobě, bud silný a statečný, neboj se, nestrahuji, neboť Hospodin, tvůj Bůh, je s tebou, kamkoliv půjdeš...**“ Když jsem tohle dočetl, hodně mě to potěšilo a povzbudilo a zbytek této hodiny jsem ani neusínal, i když bylo 4:40. S tím jsem měl často problém, tady v této úžasné místnosti s Bohem... „Panе Ježíši Kriste, moc ti za to dnes a tady DĚKUJI!“

Marie Melníková: Nikdy jsem se nepovažovala za velkou modlitebnici, přestože tuto službu považuju za velice důležitou. O akci M 24-7 jsem se dozvěděla až před jejím prvním konáním zde. Nějaký hlásek mi říkal, ať to také zkusím, ale jiný hlas na to odpověděl: „Copak ty se vydržíš hodinu modlit? Tak to zkus doma!“ A bylo rozhodnuto. Nic z toho nebude. Tepřve až v dalším kole M 24-7, až jsem ve sboru slyšela reakce zúčastněných modlitebníků, jsem to chtěla zkoušet taky. Tehdy jsem si uvědomila, že přece nemusím celou hodinu mluvit jen já, ale že mám také poslouchat Boží hlas. Při vstupu do modlitebny mě naplnil pocit klidu a úžasné pohody. Bylo to opravdu, jak zpíváme při chválách v písničkách „Být ve Tvém náručí, ve ztišení, být Ti blízko“. Proto jsem moc ráda, že se tyto akce opakují, a chtěla bych všem váhajícím doporučit, aby to zkusili. Ne, že by se tím ze mě stala velká modlitebnice, ale mám pocit, že jsme si s Bohem nějak bližší. Ted' jsem si uvědomila, že nejen s Bohem, ale i s ostatními spoluvěřícími.

Pavel Málek: Do naší poslední série modlitebních dnů se mi vůbec

nechtělo zapojit. Prožíval jsem velmi náročné chvíle ve svém osobním životě a také jsem se necítil nijak duchovně na výši. Pozoroval jsem časový rozpis lidí na internetu, kteří se již k modlitbám přihlásili, a říkal jsem si: „Nemusím být všude!“ Přesto jsem náš modlitební týden rozumově vnímal jako velmi důležitou věc. Také jsem na něj vzpomíнал jako na výbornou příležitost být Bohu blízko. V sobotu pozdě večer

a v neděli velmi brzy ráno bylo potřeba vyplnit časové mezery ve zmíněném plánu tak, aby se řetěz nepřerušil. Neměl jsem následující den žádné speciální zodpovědnosti a tak jsem se rozhodl, že do toho půjdou. Sbalil jsem si do tašky spacák, naufukovací polštárek, mobil s budíkem a další potřebné věci, abych trochu pospal v kanceláři sboru mezi časy, na které jsem se zapsal. Samotná možnost se této akce znova zúčastnit mě vůbec nezklamala a to zejména v pohledu hloubky, kvality a intenzity prožívání Boží blízkosti. Je to příležitost předat našemu Nebeskému Otci spoustu společných i osobních starostí, ale také čas k vyjádření vděčnosti a chvály za mnoho věcí. Čas, ve kterém můžeme nerušeně, intenzivně a bez stresu prožít Jeho přítomnost. Jsem si jistý tím, že mé rozhodnutí

„Pro“ ve věci naší případné stejně budoucí aktivity bude tou nejlepší volbou.

Jana Kamlerová: ...Jednou jsem musela bojovat s podrážděním a nervozitou, když se v budově uklízelo a hrčel vysavač. Prosila jsem Ježíše, aby mi pomohl, a začala se modlit a žehnat bratrům. Za chvíli mě zaplavil pokoj. Jiné jsou chvíle v noci, kdy víte, že jste jedním z mála lidí, kteří bdí a modlí se. Obohacující zkušenosti pro mě bylo, kdy mi jedna sestra řekla, že chodit sama v noci je nebezpečné, ať jdu jindy - ve dne. Její dobrý úmysl pro mě znamenal boj se strachem – mám jít v noci nebo nemám? Modlila jsem se a řekla Bohu: „**Ty máš ve svých rukou můj život, bez Tvé vůle mi ani vlas z hlavy nespadne, vím, že jsem pod Tvou ochranou, a tak půjdu.**“ Již při cestě na modlitby jsem více vnímala Boží přítomnost, stejně tak v modlitební místnosti. Nejhezčí byla zpáteční cesta. Bylo po třetí hodině ranní, ale tma kolem nebyla tak temná. Cítila jsem, že nejdu domů sama. Zněl zpěv ptáčků, kteří vzdávali díky Stvořiteli. Byla to odměna pro mě za ten vybojovaný boj se strachem. Z jeho milosti a rozhodnutí jsem byla v Jeho blízkosti a slyšela chválu, kterou mu vzdává stvoření. Díky Bohu. Už se těším na srpnové modlitby 24-7, kdy bych si ráda znova rezervovala modlitby za sebou na 2-3 hodiny. Je to výborné. Člověk se může zklidnit, přečist si napsané prosby a vzkazy. Svůj čas s Bohem prožívám naplno. Kéž by se modlitby 24-7 mohly v Šumperku konat nepřetržitě.

Modlitby v modlitební místnosti 24-7 psali účastníci na začátku roku 2011. Hospodine, jak úžasné jsi dobrý ke mně, ačkoliv nejsem vzorné dítě tvé. Ty umíš milovat! Prosím Tě za všechny naše školy a hlavně za 5. ročník ZŠ, Gymnázium, Obchodní akademii a organizace Policii, Hasiče a Nemocnici. - Děkuji za tento Boží dům. Je to nádhera modlit se. Prosím, Pane, za lidi, kteří cítí křivdu ve svém srdci a nedokážou odpustit! Uzdrav je z této bolesti. Pane, prosím Tě za trpící. Bud s nimi a dávej jim svůj pokoj a nás soucit! Pane, nauč mne být spokojená s tím, co mám (Fil 4, 11-13). Děkuji za Tvou věrnost. Prosím, odpust mi moji nevěrnost! Prosím, Otče, nauč mne hospodařit s penězi i s časem. Děkuji za všechny nové sourozence. Pane, prosím, probud Šumperk. Prosíme za obnovení ztracené první lásky. Děkuji, že mi chceš dávat své oči, dívám-li se na toho, kdo mi ubližuje. Amen (Napsáno na kříži). Tohle jsem udělal Já pro tebe. Co uděláš ty pro Mě? - Prosím za novou generaci. Děkuji za tuto nádhernou chvíli. Jsou tu, Pane, s námi – díky!

Tento neobvyklý způsob společných modliteb buduje a podporuje: **sjednocení se** v modlitbách, **sounáležitost** křesťanů, **sebekázeň**, **zodpovědnost** za nepřerušení modlitebního řetězce, **radost** i **zkušenosť** ze skutečného ztištění s Pánem, které trvá hodinu i více hodin, Odkaz na webovou stránku M 24-7 v České republice: <http://www.modlitby24-7.cz> kde najdete další informace i to, jak začít s M 24-7 u vás.

Mirek Jersák

Múdrost, záväzok a moc

Roky som bol súčasťou malého spoločenstva veriacich, v ktorom boli aj mne zverené isté úlohy. Snažil som sa plniť ich čo najlepšie. Podobne ako nám všetkým, aj mne záležalo na tom, aby sme si duchovné hodnoty, ktoré obohacovali naše životy, nenechávali iba pre seba, ale aby sme nimi obohacovali aj životy mnohých ďalších ľudí v našom meste. Preto som o nich hovoril, navštěvoval ľudí, svedčil, ale moje očakávania sa nenaplňali. Nedarilo sa mi. Pred niekoľkými rokmi nám ponúkol istý pracovník Detskej misie svoju službu. Oslovil deti v uliciach mesta a jasne s nimi hovoril o dôležitých otázkach života sa nám zdalo absolútne nemožné a nepredstaviteľné. Urobili sme však potrebné prípravy, niektorí sme sa aj pripojili k spolupráci a stal sa zázrak! Prichádzali deti v počte pätnásť až osiemnásť, menšie aj väčšie, ktoré

sme vôbec nepoznali. Po spoločných hrách si posadali na pripravený koberec v tráve a počúvali biblický príbeh. Potom sa naučili verš z Biblie naspamäť a zaspievali pieseň. Tak to bolo aj na druhý a tretí deň. Po ukon-

čení letných prázdnin tieto deti mohli pokračovať ďalej vo forme „klubu dobrej zvesti“ v najblížej základnej škole. Dvaja sme sa podujali, že ho budeme viesť. Prvýkrát prišlo okolo desať detí. To bol úspech! Zrejme sme ich však nedokázali dostatočne zaujať, a tak ďalší týždeň už prišlo menej detí a potom ešte menej. V druhom polroku sme túto prácu predčasne ukončili. **Nemali sme pre túto službu potrebné obdarovanie.** Potom som sa sústredil na oblasti, v ktorých som objavil svoje obdarovanie, a bolo to celkom iné. Nemal som pocity stiesnenosti a neistoty, ale naopak – prezíval som radosť a uvoľnenie a vnímal som, že aj iní majú z mojej služby požehnanie. Je tu však ešte niečo viac. Apoštol Pavol píše v Liste Kološanom 1, 9 – 11: „Od tých čias sa za vás neprestávame modliť, aby ste boli naplnení poznáním Božej vôle a aby vás Boh vyzbrojil všeestrannou **duchovnou múdrostou**. Tak bude vás **život plný ušľachtilejých činov**, budeť robiť Bohu česť a budeť ho poznávať čoraz hlbšie. Prosíme ho, aby vás naplnil svoju **mocou a silou** prekonávať všetky skúšky.“ **Je to modlitba za múdrost, záväzok a moc. Tajomstvo služby podľa obdarovania spočíva v rozvíjani týchto troch aspektov a v ich vzájomnej vyváženosťi.** Bez záväzku by cirkev prestala existovať. Ale samotný záväzok bez moci neprináša ovocie. Každý, kto chce byť užitočný svedkom Pána Ježiša Krista, je závislý od tejto Božej moci. Na druhej strane moc bez záväzku dokáže spôsobiť viac škody ako úžitku. To, čo spája obidva póly,

je múdrost, čiže praktické poznanie, ktoré uplatňujeme v reálnych životných situáciach. Pavol kritizuje takú predstavu múdrosti, ktorá je oddelená od moci alebo záväzku.

Tajomstvo úspechu uvedeného pracovníka bolo v týchto troch oblastiach: Sám bol spoľahlivý a disciplinovaný. Mal neobyčajnú múdrost v prístupe k deťom. Vnímali sme, že Pán spoluúčinkoval a diali sa aj neobyčajné veci. Aj keď bolo pred začiatkom tejto služby dlhodobo veľmi daždivé počasie, po celý čas našej práce nepršalo, a mraky nám robili príjemný tieň. Evanjelium bolo zvestované deťom, ktoré o spasení nevedeli nič. Tieto deti sa naučili naspäť biblické veršiky, ktoré vedeli aj v nasledujúcich dňoch. Práve pre tento čas boli pripravené aj ďalšie podmienky potrebné na zabezpečenie pracovníkov. Bolo to pôsobenie Božej moci. To všetko je pre mňa veľkou motiváciou, hlavne keď si uvedomujem, že spomínany pracovník bol už vekom starší a celkom obyčajný človek a dokonca mal aj zdravotné problémy. Naplnila sa však pri ňom pravda, že **služba podľa obdarovania, ktorá splňa tieto vysoké kritériá, umožňuje aj obyčajným ľuďom robiť neobyčajné veci.**

Lubomír Počai

Pomôž niekomu dnes

Naša mládež už túto pieseň nespievava. Dnes už to neleť, zamýšľať sa nad chorými, chudobnými a nevládnymi. Veď mladý vek je nástup do vlády. Bohatstvo je v množstve potomkov. Načo spomínať na predkov, ktorí prežili zlaté časy. Máme veľa piesní, ktoré sa dnes málo spievajú, napriek tomu, že sú v nich obsiahnuté Božie pravdy.

Pán Ježiš mal vo svojich kázňach ústrednú myšlienku: „Ja vždycky činím to, čo ma naučil môj Otec a čo sa Jemu ľubí. Ak zostanete v mojom slove, skutočne ste mojimi učeníkmi a poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ Božie slovo má moc vyslobodiť tých, čo uverili, z neistoty. Božie slovo vyslobodzuje od zlého a umožňuje užitočne pracovať na budovaní nebeského kráľovstva. Božie slovo posväčuje, dáva rast a pokrok vo viere. Poznanie Slova postačuje ako dobrá výbava pre vstup do služby pre Pána Ježiša. Zostat v Božom slove každý deň a v každej situácii pri zarábaní na živobytie je doména veriacich.

Pán Ježiš poukázal, že ak niekto slúži Jemu, toho bude ctiť Otec. Spôsob služby ukázal učeníkom, ked im umýval nohy. Služba Pánoni znamená pokoriť sa pod mocnú Božiu ruku, nedbať na problémy, ktoré so službou súvisia, ale pomáhať nádzinemu. Tak ako milosrdný samaritán, aj my sa stretávame s takými ľuďmi.

Každý sa máme obzerať, kde je smútok. Máme vidieť tých, čo čakajú na láskavosť sami doma a nik nesiahne na kľučku ich dverí. Byť pripravení povzbudiť slovom tých, čo sa chcú vrátiť z bludnej cesty. Modliť sa s nimi, aby ich Pán prijal na milosť, keď o ňu prosia a vyznávajú svoje hriechy.

Niektorí z našich bratov a sestier sa pre takú službu rozhodli a navštívujú pravidelne každý mesiac Domov sociálnych služieb v Košiciach.

Sú tam umiestnení zdravotne postihnutí ľudia v každom veku, od detí až po dôchodcov. Iní sa rozhodli v rámci Evanjelickej aliancie podávať bezdomovcom varené jedlo každý pondelok. Z iných cirkví varia v ostatných dňoch týždňa.

Povzbudením sú im aj slová v nadväzenej piesne. „Modlitba útechu vždy prinesie, nech smútok mu zájde, nech priateľov nájde, ó pomôž niekomu dnes.“

Michal Barger

Milost poddání se

Už jako dítě jsem ráda poslouchala příběhy ze života a to se nezměnilo, ani když jsem uvěřila. Dnes mám napsat svoje svědectví a nejvíc času jsem už strávila přemýšlením, jak to udělat, aby to nebyl životopis, ale svědectví. Protože už mám tu větší část života za sebou, často přemýšlím, které rozhodnutí bylo pro mě v životě to nejdůležitější a čím vyplnit ten zbytek života, aby to nebyla ztráta času a sil. Nebudu to natahovat. Všichni, kdo prožili znovuzrození, ví, že nejdůležitější věc v životě je vydat svůj život Pánu Ježíši a pak Ho následovat.

Ale každý den se odehrává bitva, jak to následování bude vypadat.

Takže se nejprve trochu představím. Narodila jsem se v r. 1951 do věřící rodiny. Byla to doba rozkvětu komunismu a socialismu s nelidskou tváří. Ale moje dětství a dospívání poznamenalo rozvod mých rodičů v době, kdy mi bylo 7 let. Maminka tedy s námi třemi dětmi zůstala sama. Už se nikdy nevdala a smyslem jejího života bylo postarat se o nás a postavit nás do života. Když vzpomínám na svoje dětství, uvědomuji si, že mamka byla pro mne taková jistota. A podle jejich názorů jsem si představovala Boha a Pána Ježíše. Nikdy jsme neměli doma televizi, jenom Bibli, několik knih a zpěvník. Ona byla vypravěčka příběhů z Bible, ale i příběhů různých lidí. Dodnes si pamatuji, jak zázračně uvěřili některí členové její rodiny anebo jak je Bůh ochraňoval ve druhé světové válce před jistou smrtí. Byla to obyčejná žena, ale silná osobnost. Dokázala nás ochránit a nebála se chodit do shromáždění, i když se to zrovna nenosilo. Já jsem se docela styděla, když jsme potkali někoho známého, protože většinou každý chtěl vědět, kam jdem.

Šedesátá a sedmdesátá léta v naší zemi byla docela smutná doba. Lidé si nemohli moc věřit. Na stěnách ve škole visely obrazy opic neboli „opolidi“, a žádná jiná varianta pro to, jak vznikl svět a člověk, se nepřipouštěla. Pouze Darwinova evoluční teorie. Náboženství bylo prý opium lidstva.

Dodnes vzpomínám, jak jsem se úpěnlivě modlila, abych na to nebyla vyvolaná u tabule. Ruský kosmonaut Jurij Gagarin se vrátil z vesmíru a Pán Boha tam neviděl, a tak to byl důkaz, že neexistuje. A taky jsem slyšela od mamky, jak se zavírají kazatelé do vězení a jak není radno věřit komunistům, i když mají pusu plnou „sladkých“ řecí.

O existenci Pána Boha jsem jako dítě nikdy nepochybovala a fajn bylo, že ve sboru jsme měli přátele. Vzpomínám si na různé návštěvy a taky výlety. Nicméně jsem dospěla k bodu, kdy jsem jasně věděla, že mojí nevynávající věře něco chybí.

Bylo mi právě 15 let a psal se rok 1966, když jsem při jedné evangelizaci ve vikýřovickém sboru přišla k poznání, že potřebuji přede-

vším vyznat, že jsem hřšník. Od té doby vím, že pokání je obrovská milost. Milost poddání se Bohu, a že tím všechno začíná, co se týká věčnosti a spasení. Protože s pokáním se mění naše myšlení o nás i o Bohu a začínají nové věci. A postupem času jsem zjistila, že o tuhle milost poddání se budu usilovat po celý život.

Někdy to bylo hodně těžké, například když nám onemocnělo naše prvorozene dítě a lékaři krčí rameny a jejich prognózy do budoucnosti jsou naprostě nejasné. Přjmout takovou situaci a nebourit se. Nebo když budujete jako mladá rodina svépomocí s velkým úsilím svůj domov, začnete hned po svatbě a do toho se narodí 3 děti v krátké době. A když je konečně po osmi letech hotovo, dokonce i fasáda a já jako mladá maminka a manželka si myslím: tak, teď konečně budeme žít jako normální rodina, přijede manžel z jedné nevinné brigády z kroměřížského sboru a rozehvělým hlasem mi sděluje, ať ho vyslechnu. A to sdělení mi vyrazí dech.

Protože v tom sboru potřebují správce a on dostal nabídku, abychom se za to modlili, zda bychom nepřijali toto místo. Proč my? Protože tam je malý sbor a hodně práce právě na rozestavěné modlitebně. A my máme už zkušenosti! Také tam potřebovali varhaníka, neměl kdo doprovázet při zpěvu, učitelku pro nedělní besídku a ještě někoho na úklid těch prostor, a to jsem zase měla být já.

Všechno ve mně volalo: Pane, tohle po mě přece nemůže nikdo chtít, proč teď, když je tu všechno hotovo, když jsem si našla dobrou kancelářskou práci po mateřské „dovolené“ a všechno klape. Co na to řekne rodina z mojí i manželovy strany? Budou nás mít za blázny. No, hodně toho říkali, ale nakonec jsme se stěhovali a věděli jsme, že je to věc poslušnosti a poddání se Bohu.

Následující verš nás provázel hned v novém roce 1980, kdy jsme se stěhovali do Kroměříže: „**Poslouchejte hlasu mého, a já budu vaším Bohem, a vy budete mým lidem, aby vám dobře bylo.**“ Po letech jsme zjistili, že to bylo jedno z našich nejlepších a nejdůležitějších rozhodnutí v životě.

Potom bych ráda pokračovala, jak jsme v Kroměříži zjistili, že existuje modlitební řetěz, a že se mnozí z církve modlí nepřetržitě po celé naší zemi za to, aby padla zelezna opona, a za probuzení v našem národě. To už byl rok 1986. Nějaký čas před tím se nám dostalo do rukou „Wilkeranova proroctví“, kde bylo jasné řečeno, že se to stane. Ale jak, říkala jsem si, to by musela být válka. Všude byla ruská vojska. Ale přijala jsem výzvu k pravidelným modlitbám jako milost - výsadu, že se mohu modlit za svůj národ. Scházeli jsme se s manželkou kazatele, protože jsme bydleli v jednom domě. Byla to jedna hodina denně ve stanovený čas. Tenkrát byla hodně známá píseň „**Nejkrásnější chvíle jsou na kolenou**“. A opravdu, ty modlitby byly na kolenou. Když potom za tři roky došlo k sametové revoluci a k probuzení v našem národě a také k odchodu okupačních vojsk z našeho území, zdálo se mi to jako sen.

Od té doby vím, jak moc jsou důležité modlitby. A vždycky jsem si hodně považovala těch, kteří se vytrvale modlili a stáli v mezeře i za jiné. Mnozí jsme uvěřili právě proto, že se za nás někdo modlil.

A tak mám ještě jeden sen, aby se v našem národě stalo známé jméno Ježíš, i po celé zemi. A Pán si k tomu, aby se to mohlo uskutečnit, může použít právě ta moje i tvoje kolena - naše modlitby.

Velikou radost mám z mládeže a také z dětí, které brzy ráno vstávají, aby se zúčastnily akce M 24-7 nepřetržitých modliteb.

Díky, Pane, za tu novou zkušenosť v našem sboru, že nejkrásnější chvíle jsou na kolenou.

Libuše Jersáková

Identita baptistov

Teraz vidíme len akoby v zrkadle, v záhade, ale potom z tváre do tváre.

(1Kor 13, 12)

Tvorivému človeku neprospeva prílišná chvála, uspáva a tlmí jeho umelecký rast. Ošiaľ vysokej mienky o sebe rozdúchava pýchu a dusí pokoru. Typické pokušenie Adama a Evy, večná túžba človeka udomáčniť sa na vrchole Olympu, byť Bohu rovný. Pocit veľkosti nepostihuje len umelca, prilepí sa ako pijavica na kohokolvek. Sebastrednosť a namýšľanie si, že len jeho videnie Sveta je pravé, jeho umenie je jedinečné, jeho výklad Písma neomylný, je rovnako scestné ako voľné listovanie v Biblia, náhodný ukazovák položený na veršík, ktorý by mal jestvovať ako prorocký pokyn. Takáto manipulácia s Písmom vedie do slepej uličky. Žiadna manipulácia s Písmom, žiadna magická podoba, iba pokorná modlitba a odovzdanosť.

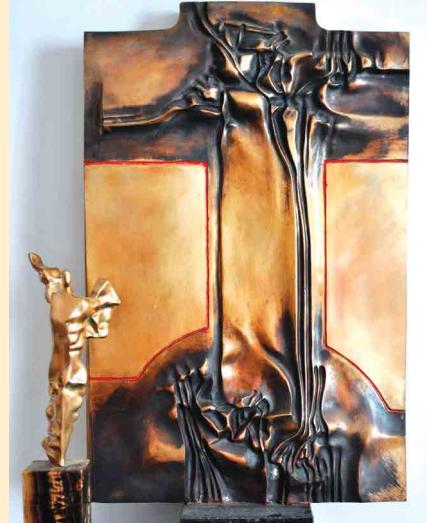
Rozumiet SVETU a všetkému, čo je okolo nás, je často videním ako v hmle. Biblia, ktorá je v našich rukách a ktorú čítame, odkrýva nám niečo zo záhad. Oslovuje nás, odkrýva pred nami naše nedostatky a hlavne mení naše životy. Podobenstvá otvárajú našu myseľ a dovoľujú nám nazrieť za obzor telesného vnímania. Žalmy sú perľou svetového písomníctva. BIBLIA JE

BOŽÍ DAR! Nemôžeme ju len tak svojvoľne degradovať na receptár a urobiť si z nej trhací kalendár. Nevnímame a nepoužívame ju sebecky, protekne ako preddavok neba. Biblia je predovšetkým Božou rečou vo veciach, ktoré by sme inak rozumom nedokázali uchopiť. Rozvíja v nás nie telesné, ale duchovné hodnoty.

V tomto roku sa z Božej milosti dožívam 92 rokov. Sily ma už fyzicky opúšťajú, ale nesťažujem sa. Ešte aj v starobe ma ovláda túžba kladivom búsiť do kameňa, ale tá túžba už ostáva len v mojej predstave. Keď ma v mladosti vnútorné nutkanie priviedlo na výtvarnú školu, moji rodičia neboli veľmi nadšení, ani škola ma celkom neuspojovala. Učila (nás adeptov umenia) viac socialistickému realizmu ako slobodnej tvorbe. Po absolvovaní školy som hľadal svoj vlastný rukopis.

Umenie sa ani nedá naučiť. Umenie sa dá len vnútorným zápasom rozvíjať. Podobne je to aj pri kresťanskej vieri. Viera je ako darovaná hrivna, ktorú môžeme rozmnožovať a prehľbovať.

Poznám niektorých kolegov, ktorí po škole nepostúpili ani o krok, zostali len napodobňovateľmi niečoho a niekoho. U niektorých umelcov je však umenie ich náplňou a zasväčujú mu celý svoj život. Mnohí z nich

nedosiahnu ocenenie, žijú spartanským životom. Bol som tridsať rokov v štipendijnnej komisií, viem, ako zriedkavo predávali svoje diela, žili skromne, často len zo štipendia. Napriek tejto existenčnej mizérii poctivo rozvíjali svoj talent.

Pýtam sa: kolkým kresťanom by mohli byť vzorom? Túto otázkou dávam i sám sebe. Milujem svoju rodinu, delím svoj čas medzi umením a prácou v zbere, ale priznávam, že nie až v takom intenzívnom nasadení. Možno som sa viac mohol upnúť na rodinu, možno slúžiť viac v zbere, neviem. Jedno však viem: keby som nenosil v srdci vieri, keby som necítil oporu a lásku zboru, úspech a uznanie v umení by mi boli nanič...

Juraj Hovorka

Seniori seniorom

Stalo sa už takmer pravidlom, že seniori z našich zborov z okolia Bratislavы sa raz do roka vyberú na návštenu seniorov do Zariadenia sociálnych služieb Samaritan v Tekovských Lužanoch. Aj v októbri sme „naládovali“ Bárni bus rôznymi vecami aj dobrotami, ktoré sa iste v takom zariadení zídu, a vyštartovali sme. S piesňou na perách aj v rozhovoroch cesta necelej tridsiatke pasažierov rýchlo plynula. Už pri vstupe do budovy sme videli klientov zariadenia, ktorí netrpezlivо čakali na nás príchod. V jedálni sa nás dopoludnia zhromaždilo toľko, že bolo treba doplniť stoličky. Spev za sprevodу brata Mila

Kráľa (z CD nosiča), duchovné slovo bratov kazateľov P. Pivku a D. Kraljika, básne a modlitby, to bola náplň dopoludnia. Bratia kazatelia nám pripomneli rozdiel

medzi ľudskou a Božou láskou na základe textov z kníhy proroka Jonáša zo 4. kapitoly a textu z Ev. Jána 3, 16. Po spoločnom obeде sme sa opäť zišli a spolu s klientmi zariadenia sme spievavali. Spev sprevádzal na akordeóne brat kazateľ D. Kraljik. Niektorí z nás išli na návštenu do izieb za ležiacimi bratmi a sestrami, aby ich

potešili spevom, duchovným slovom a modlitbou. Ako to už býva pri takých príležtościach, ani sme sa nenazdali a bolo treba rozlúčiť sa. Cestou domov si nejeden z nás uvedomoval, že personál tohto zariadenia premieňa denne slovo LÁSKA na praktický čin služby tým, ktorí sú na nich odkázaní. Možno sa neraz pýtať, milý čitateľ – čitateľka, ako pomôcť, keď už nemám síl. Je tu jedna odpoveď: Modli sa! Nesme na modlitbách nielen tých starších a telom i duchom slabých, ale aj tých, ktorí sa o nich starajú. Nie ich je v našom okolí málo.

Jedna z prítomných

Hudobno-vokálna skupina Tŕne

Veľmi emotívne som prežíval, keď do môjho štúdia prijali pozvanie zástupcovia hudobno-vokálnej skupiny Tŕne.

Prišli dva. Slavoj Krúpa a Igor Ferencík.

Poznali sme sa doslova od malička, lebo

vedúci skupiny Slavoj je môj bratranec.

Naše mamičky boli sestry a často sme sa navštěvovali.

Oni patrili do Cirkvi bratskej a my k baptistom. V tom čase si naše bratislavské zby boli mimoriadne blízke. Organizovali sme nielen spoločné zhromaždenia v našich modlitebniach, ale často sme chodievali spolu do prírody a mládežníci hrávali medzi sebou volejbal alebo futbal. Pamäťam si, ako naši cirkevní predstaviteľia vtedy hovorievali, že naše zby sú ako dva potôčiky, ktoré tečú jedným smerom stále popri sebe. Aké milé spomienky.

Ked som poprosil Slavoja, aby mi povedal, ako on teraz vníma svoje hudobné začiatky, povedal: „To všetko súvisí s naším starým harmóniom, ktoré kedy si dostať moja maminka z Budapešti. V našej rodine sa spievalo úplne bežne a maminka ten spev rada sprevádzala. Ja som ju pozoroval, a keď prišiel čas, povedal som si, že skúsim, či by som tú pieseň vedel zahráť aj ja. Tak som pomaly vnikal do tajov melódie i harmónie. Postupne som sa sám naučil hrať rôzne piesne. Neskôr som si povedal, že keď to viem zahráť ja, určite by sme to vedeli zahrať aj viacerí.“

V období 60. rokov mali hudobné skupiny veľký vplyv na mládež vo svete, ale aj v cirkvi, a tak sme chceli aj my týmto spôsobom vyjadriť to, čo prežívame.“

Potom mi začali rozprávať, ako sa členovia skupiny Tŕne, vtedy ešte ako pátnásťroční nadšenci, navzájom hľadali, a to nielen v tom hudobnom prepojení, ale hlavne v duchovnom, aby svojimi piesňami mohli jednomyselne oslovovať aj druhých.

Pri tvorení skupiny nemali dopredu vytýčený

nejaký model, ale tvorili s tým, čo mali k dispozícii a kto medzi nich prišiel. Jedno však bolo jasné všetkým: nebrali do skupiny dievčatá. Ked som sa ich opýtal na dôvod, Igor povedal: „Vtedy bola iná situácia. Lebo keď sa chlapec s dievčaťom držali za ruku, tak to už bolo veľmi väzne. Preto sme mali taký prirodzený odstup.“

Slavoj už od malého týždňa piesne tvoril, ale zo začiatku sa k tomu ešte veľmi neodvážoval. Ovplyvnili ho zborové spevníky, a to nielen mládežnícky, ale aj bohoslužobný spevník Sionské piesne. Sestry Royové dávali do týchto piesní veľa melodiky ľudových motívov, ktoré osobne zbierali po Slovensku. Vtedy chlapci pocitili túžbu si tieto piesne prispôsobiť, aby boli blízke ich prednesu a predstave. Takto začínali a vôňa týchto piesní ovplyvnila aj ich celý ďalší vývoj. Potrebovali vyjadriť v piesňach svoj osobný vzťah k Bohu.

Slavoj sa úplne prirodzene stal vedúcim skupiny a skladal najviac piesní. Zo začiatku zhudobňoval texty a básne iných autorov, ale niekedy jeho zážitky boli také silné, že nemal čas čakať, kým niekto iný urobí text. Vyvierať to priamo z jeho srdca, tak sa to muselo dostať von hned.

A práve tieto piesne boli silné aj pre poslucháčov. Spomína, že pieseň Ako Ti vdaku vzdám vznikla pri jeho ceste vlakom. Postavil sa k oknu a pri pohľade na ubiehajúcu krajinu v tej chvíli vytvoril text aj hudbu.

Bolo to veľmi silné vyjadrenie toho, čo prežíval v živote s Pánom Ježišom.

Na otázku, prečo majú názov Tŕne, mi ani jeden nevedel jednoznačne odpovedať a ani si nepamätajú, kto vlastne prišiel s tým nápadom. V tom čase, ako oni ponímali život, ten hlavný symbol ich názvu bola trňová koruna Ježiša Krista.

Na jednej strane tú trňovú korunu nasadili Ježišovi ľudia, aby ho trním v korune ponížili ako Kráľa.

Na druhej strane utrpenie, ktoré Ježiš podstúpil, je niečím, čo zmenilo svet. Ked ako pátnásťroční prijali názov Tŕne, možno to bolo aj prejavom akejsi rebélie, aby mohli piesňami „pichat“ do neštvárov v cirkvi a spoločnosti.

Ale Pán Boh to riadil tak, že k tým trňom sa museli dopracovať každý osobne, keď si postupne v živote uvedomovali, že trňovú korunu Ježišovi v podstate nasadil každý jeden z nich.

Kto by chcel začítať nádhernú atmosféru tohto rozhovoru s členmi, žiaľ, už neexistujúcej skupiny Tŕne a počúvať aj ich piesne, nech si otvorí reláciu RETROklub č. 39 v archíve Rádia 7 <http://www.radio7.sk/archiv/retroklub>.

Slávo Kráľ

Dočkali sme sa

Hovorí sa, že na dobré sa dlho čaká. Všetci sme čakali už skoro štyri roky, a dočkali sme sa.

Prichádza spoločná Česko-Slovenská mládežnícka konferencia BJB, ktorá sa uskutoční v Banskej Bystrici, v netradičnom termíne 16. – 18. 3. 2018.

Tradične sa však všetci máme na čo tešiť. Spoločne chceme hovoriť o tom, čo alebo koho nasledujeme vo svojom živote, za čím ideme, kto ovplyvňuje smerovanie nášho života. Tak ako na instagrame, facebooku, twitteri si vyberáme, pri čom profile stláčime follow alebo subscribe ... tak to je aj v reálnom živote. Až na to, že tu na tejto zemi, v našich životoch, majú tieto rozhodnutia omnoho väčšiu váhu a zmysel. Tvoje dennodenné rozhodnutia sú ovplyvňované tým, či hlas počúva a nasleduje a od koho si nechávať radiť. Veríme, že aj na konferencii dostaneš niekoľko rád, ktoré zmenia tvoj život. Veríme, že je niekto, koho má zmysel nasledovať a počúvať Jeho hlas.

Tešíme sa na spoločný čas s tebou na MK 2018.

Tím odboru mládeže

Viera v práci

„V ničom nestratila Cirkev svoj dotyk s reálou tak, ako v zlyhaní porozumieť sekulárному povolaniu a rešpektovať ho. Cirkev dovolila práci a náboženstvu, aby sa stali dvoma oddelenými svetmi, a je uvidená výsledkom, že sekulárna práca vo svete sa obrátila k čisto sebeckým a deštruktívnym prostriedkom a že väčšia časť inteligentného pracujúceho sveta sa stala nábožensky ľahostajnou, resp. nejaví o náboženstvo väčší záujem. Ale je to naozaj také prekvapujúce? Ako sa môže niekto zaujímať o náboženstvo, keď sa zdá, že náboženstvo nejaví záujem až o deväť desať nášho života? Prístup cirkvi k inteligentnému stolárovi sa obmedzil na nabádanie k tomu, aby sa neopíjal, nerobil vo svojom voľnom čase hlúposti a aby v nedelu prišiel do kostola. Ale cirkev by mu mala skôr hovoriť, že úplne prvá vec, k čomu ho vedie jeho nábožnosť, je vyrábať kvalitné stoly.“ (Sayers, „Why Work?“)

Prešovský zbor CB v spolupráci so Slovenským evanjelickým inštitútom a ďalšími partnermi a sponzormi zorganizoval 3 – 5. novembra v Tatranských Matliahoch prvý ročník konferencie „Viera v práci“ s podtitulom „Pracujeme, aby sme žili, alebo žijeme, aby sme pracovali?“ Konferencie sa zúčastnilo 160 dospelých a 19 detí, pre ktoré bol pripravený samostatný program. Z BJB bolo asi 20 účastníkov.

Hlavným rečníkom bol David H. Kim, riaditeľ Centra pre vieru a prácu v domácom zbere Rev. Tima Kellera, Redeemer Presbyterian Church v New York City. Popoludňajšie semináre, ktoré viedli prevažne rečníci zo Slovenska, zasahovali celé spektrum oblastí: Spoločenská zodpovednosť firiem; Charita ako povolanie; Je možný v organizáciach (mimo cirkvi) duchovný rast?; Integrovaný život kresťana v meste – podnikanie, škola, cirkev; Biblická antropológia práce; Stres – ako ho zvládnuť?, a mnohé ďalšie.

Účastníci boli rozdelení do skupín podľa profesijného zaradenia (zdravotníci, farmaeuti, pracovníci v školstve, kazatelia, programátori, atď.), v ktorých prebiehali reflexie na prednášky a diskutovalo sa o problémoch a riešeniach v danom pro-

fesijnom zameraní. Otázky typu „Ako vaša práca vnáša poriadok do chaosu a/alebo tvorí rozkvet uprostred prázdnoty?“ tali do „živého“.

Hoci program bol dosť nabity, bol aj prieskum na budovanie vzťahov, šport, ako aj na prezentáciu služieb účastníkov a partnerov konferencie. Vynikajúce bolo, že ľudia nepríšli len počúvať, ale boli ochotní aj diskutovať – po 40 minútových kázach nasledoval čas na otázky a odpovede, ktorý

väčšinou trval 2 hodiny (po každej káznii!). Samotná téma bola rozdelená do troch časťí: Práca ako vyjadrenie našej identity (Gn 1, Rim 1, 20), Práca v exile (Jer 29, 4 – 7) a Práca pre slávu (Iz 6, 1 – 8). Na konferencii bolo pre mňa viacero silných momentov. Asi najsilnejším bola otázka „exilu“. David pripomeral, že veľká časť Písma je venovaná exilu izraelského národa. Samotná téma exilu/vyhnanstva sa začína v raji. Preto je aj otázka, či žije cirkev „v exile“ alebo „v Jeruzaleme“ klúčová.

Ak sme v exile, tak musíme očakávať nepohodlie a neistotu, orientovať sa smerom von, mať slúžiaci postoj voči okolitým kultúram. Tiež je potrebná múdrost a rozlišovanie pri výbere tej najlepšej zo zlých možností. Verím, že ďalší ročník konferencie bude rovnako podnetný. Záznamy môžete nájsť na <http://chcemvia.com>tagy/konferencia-viera-v-praci/>

Zdenko Podobný

hosting.israeli.travelers@gmail.com. Môžete sa odvolať na Gerloffovy, kteří jsou s ním v kontaktu. Další podrobnosti o jeho iniciatívě môžete nájít zde: www.hitinternational.net.

Johannes Gerloff a Mojmir Kallus

HIT – Hostíme izraelské turisty

Pri návštěvě Nového Zélandu v roce 2014 jsme se seznámili se sítí křesťanů, kteří nabízejí izraelským turistům ubytování v rodinách.

Pro mladé Izraelce je to skvělá příležitost seznámit se s místními křesťany, kteří mají rádi Izrael, a pro novozélandské křesťany zase příležitost poznat mladé Izraelce, kteří

často po ukončení náročné vojenské služby hledají v zahraničí příležitost k zotavení. Organizátor této sítě nazvané HIT (Hosting Israeli Travellers, česky Hostíme izraelské turisty) se jmenuje Omri Jakobovitch a v těchto týdnech pobývá v Evropě, kde by rád pomohl podobné hnutí založit. Jsme přesvědčeni, že v Česku by se tento nápad mohl dobře uchytit.

Česká republika je mezi izraelskými turisty mimořádně populární a křesťanů s pozitivním vztahem k Izraeli je u nás taky dost. Pokud byste měli zájem vstoupit do této iniciativy a nabídnout izraelským turistům krátkodobé ubytování, kontaktujte přímo Omriho anglicky na emailové adresu:

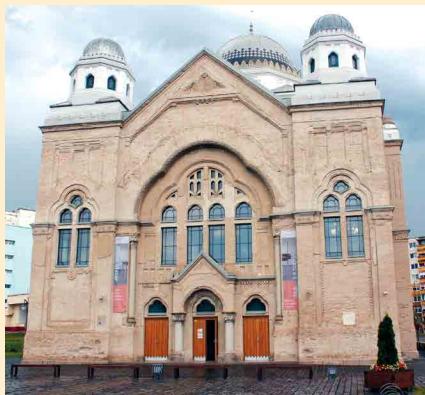
Synagóga Lučenec

Dňa 22. októbra 2017 bola Synagóga v Lučenci miestom stretnutia zborov stredoslovenskej oblasti. Každý rok mávame takúto spoločnú slávnosť ďakovania za úrodu strieľavo vo všetkých zboroch. Obnovená synagóga sa nachádza nedaleko modlitebne BJB v Lučenci. V piesňach a modlitbách bola vyjadrená túžba, aby celá zem bola plná vďaky a slávy Hospodinovej. Dnes aj v tejto bývalej židovskej synagóge.

Brat kazateľ Timotej Hanes prečítať text 5. Mojž. 16, 13 – 17: Hospodin Boh ťa požehná... preto sa raduj. Dá sa radovať z celého srdca? Ak nie, je to preto, že sa nám urodilo menej? Potrebovali by sme, aby sa nám urodilo viac? Keby som mal viac peňazí, keby som si našiel prácu, keby som nebol chorý, vtedy by som sa vedel radovať? Myslite si, že ľudia vtedy nemali žiadne problémy?

Nevieme sa radovať z toho, čo máme. Myslime na veci, ktoré nám chýbajú. Čo nám teda chýba k tomu, aby sme vedeli byť vďační za jedlo? Čo je tou vecou, ktorá by nám prídala radost a veselosť, vďačnosť? Čo by premenilo naše vďakyzdanie na oslavu z celého srdca? Som presvedčený, že je to jedna vec, ktorá nám často chýba. A tou je... hlad. Stačilo by, aby sme mali na krátky čas skutočný problém s tým, že nemáme čo jest, a okamžite by sme vedeli byť vďačnejší za to, čo máme. Ak necítisť vo svojom srdci skutočnú úprimnú radosť, ak je tam stále niečo, čo ta skrie, tak to, čo dnes potrebujete zažiť, nie je naplnenie všetkých tvojich túžob, výriesanie všetkých problémov. Potrebuješ zažiť poriadny nedostatok. Pripomienem ešte raz Izraelitov, ako o nich čítame v 5. Mojž. 8. kapitole: „Pamäťaj na celú cestu, ktorou ťa tých štyridsať rokov Hospodin tvorí Boh viedol po pústi, aby ťa pokoril a vyskušal a poznal, čo je v tvojom srdci. Pokoril ťa, dal ti hladovať, potom ťa sýtil manou.“ Prečo ich nenasýtil manou hned? Prečo ich najskôr nechal hladovať? Jeden z dôvodov je, aby ich naučil dôverovať, uvedomovať si, že všetko je z Božej ruky, aby vedeli byť za to vďační. Nezáleží na tom, aká zúfalá je tvoja situácia, Boh sa o teba postará.

Ale to isté platí, aj keď sa ti darí. Je to len a len Božia milosť, že niečo máš. Ja sa bojím, že toto je niečo, v čom dnes neskutočne

zlyhávame ako kresťania. Strašne si zakladáme na tom, že sme sa sami pričinili o to, čo máme. Pokial máme pocit, že sme si to zrobili, zaslúžili – nevieme sa radovať.

A my máme ešte viac ako ktokoľvek, máme evanjelium. Apoštol Pavol píše Efezanom: „... pamäťajte, že ste boli bez Krista, bez Boha na svete.“ Pamäťať na to, aké je to žiť bez Spasiteľa? Zomierať od duchovného hladu bez Neho? Pán Ježiš Kristus povedal: „Ja som chlieb života.“ Nechýba nám hlad po Ježišovi? Kde je hlad po Jeho prítomnosti? Kde je hlad po Jeho kráľovstve? A kde je túžba sýtiti hlad druhých po Nom?

Na záver chcem ešte povedať niekoľko slov tým, ktorí práve teraz prežívajú skutočný hlad.

Či už chorobu, duchovné ťažkosti, problémy v rodine. Viem, že je to ťažké. Ale nepovažuj to za také zlé. Nemysli si, že Boh na teba zabudol. Považuj tento hlad za niečo veľmi vzácné, pretože to je to, čím ťa Boh pripravuje na niečo lepšie. Chce ťa naučiť byť od Neho závislý zo dňa na deň, aby si sa nespoliehal na vlastné sily. Aby si pochopil, že Jeho milosť je lepšia ako život.

Nesústredju sa na to, kedy sa to už skončí. Dovoľ Bohu, aby vytvoril v tvojom srdci hlad. Neutíchajúci hlad po Nom. Pamäťaj, blahoslavení hladní, smädní po spravodlivosti, lebo oni budú nasýtení. „Pane, prosím, aby si zosnal hlad na svoju Cirkev po Slove, po skutkoch spravodlivosti. Pane, zmiluj sa nad nami. Amen.“ (skrátená kázeň)

Brat Vasil Vološčuk nám pripomenal, ako pred stodsiatimi rokmi Pán Boh so svojou milostou nasýtil duchovný hlad tak, že požehnal začiatky baptistickej misie v stredoslovenskej oblasti a začali sa zakladať terajšie zborov. Dnes sme s vďakou sledovali prezentácie zo súčasnej aktivity zborov.

O misijnej práci v Rimavskej Sobote hovoril br. Štefan Pálkovács. V závere nás všetkých vyzval k modlitebnej podpore. Modlime

sa za prebudenie, ktoré nebudem viedieť zvládnutť.

(Celá prezentácia bola uverejnená v Rozsievací č. 11/2017.)

Brat Roman Bálint z Veľkého Krtíša nám rozprával o tom, ako sa modlili za to, aby sa obrátil niekoľko mladých, ktorí chodia na tábory. Boh to vypočul inak, obrátili sa rodičia jedného mladíka. A potom ďalší starší, ktorí pochopili, že to, ako žili doteraz, im nestačí – potrebujú Krista.

V Lučenci majú tiež mnoho dôvodov na vďačnosť. Brat kazateľ Tomáš Kohút vybral z kytic vďačnosti krst deviatich ľudí, ktorí mali na jar. Medzi krstencami bola aj sestra Anička, ktorá porozprávala o sebe: „Som z Lučenca, mám 23 rokov. Vyrástla som v neveriacej rodine. Nikdy som od rodičov nepočula nič, čo by sa týkalo Boha... Pred dvoma rokmi som dostala pozvanie na večer chvály. Potom som bola v skupinke, ktorá študovala Bibliu. Skupinku viedol človek, ktorý povedal o sebe, aký hrievný život žil pred tým a ako ho Boh zmenil. Chcela som aj ja zažiť také odpustenie a druhú šancu... Po čase som sa rozhodla otvoriť svoje srdce a začala som sa modliť a prosiť Pána Ježiša, aby ku mne prišiel a žil vo mne. On mi odpovedal. Prijala som Ho za svojho Spasiteľa. Pocítila som i odpustenie, očistenie a prijatie... Potom

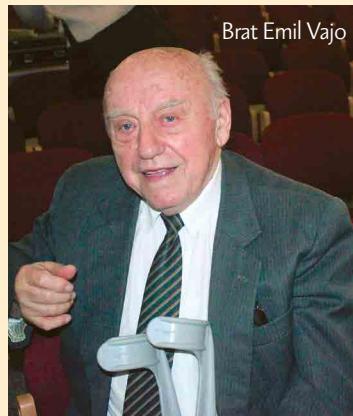
prišlo obdobie, keď mi moja rodina a priatelia hovorili slová, ktorími mi ubližovali a snažili sa zlomiť moju vieru. Nebolo to pre mňa jednoduché, musela som s tým bojovať, no vedela som, že sa Ho už nemôžem a nechcem vziať, pretože môj život bez Neho nemá cenu... Chcela by som teraz vziať Bohu vďak za krst. Ďakujem Ti, Pane, že si ma krstom navždy spojil s Tebou. Som vďačná, že som sa stala milovaným Božím dieťaťom a ďalším

údom Kristovho tela. Ďakujem za dar večného života a za Ducha Svätého. Chválim Ťa, Otče, za Tvoju trpežnosť a som v úžase, že napriek mojej hrievnosti si mi ponúkol svoju nekonečnú bezpodmienečnú lásku. Ty si ten, ktorého potrebuje moja duša. Ďakujem, že si dal môjmu životu zmysel a naplnenie.“ (skrátené svedectvo)

Brat kazateľ Michal Šínko z Panických Dražiec vyslovil veľkú vďačnosť Bohu za detské tábory angličtiny, ktoré sa konajú už 18 rokov na pôde zboru a počet detí stále rastie. Tento rok bolo až 83 detí. Deti to baví, rodičia nám dôverujú a takto sa evanjelium dostáva do rodín. Našou túžbou je, aby informácie, ktoré dostanú o Ježišovi, Duch Svätý pretavil do viery.

Z Banskej Bystrice sestra Azorová porozprá-

Pred opravou...

Brat Emil Vajo

vala, že využívajú dvakrát do týždňa zborové priestory ako detskú škôlku. Volá sa Lietajúci balón. Túžbou učiteľiek je, aby rodičia mohli dať deti do príjemného prostredia a objavovať spolu krásne veci, ktoré Pán Boh stvoril. Chcú aj takto oslavovať Boha a byť vďačné za možnosť byť svetlom na mieste učiteľky. Modlia sa o múdrost, trpezlivosť, lásku, bezpečnosť a financie.

Z Cinobane nás povzbudili manželia Demjanoviči rómskymi piesňami, a tiež porozprávali o radostach aj starostiah s tábormi, ktoré organizujú pre Rómov. Piesne zneli v synagóge aj od spevákov zborov v Revúckej Lehote, Klenovca a kvarteta z Lučenca.

Zhromaždenie vďačnosti sa končilo a všetci sme boli pozvaní na pripravený spoločný obed a potom k rozhovorom a občerstveniu v priestoroch 3 Pé pri modlitebni. Lebo oblastné stretnutie zborov, to sú aj milé srdečné stretnutia bratov a sestier, s ktorými sme sa dlhšie nevideli. Takto som sa šiel pozdraviť aj s bratom Emilem Vajom, ktorého som zbadal. Objali sme sa, potešíť sa, ale pláče... Neviem čo sa deje. „Prepáč, brat môj, spomínam na minulosť,“ vysvetľuje mi. „Vieš, táto synagóga...“ podal mi francúzske barly, aby si mohol poutierať slzy.

„V tejto synagóge dnes zneli Žalmы na oslavu Boha, a ja som si mysel, že sa to tu už nikdy nestane. Mal som okolo desať rokov, bývali sme blízko synagógy a zo zvedavosti som sem chodieval. Vpredu boli rabíni v takých vysokých klobúkoch, spievali Žalmы, hore na galériach stáli ženy, tu všade boli biele stoličky, aj všetky steny boli biele. Chodilo sem okolo tristo ľudí. Ale spomínam si na to, čo sa stalo 5. mája 1944. Mal som vtedy šest-

95 ročný
brat Ján Hrančo

násť rokov. Bolo tu zriadené židovské geto. Tu, v tejto synagóge a v okolí boli po zemi deti, starci, muži, ženy, rabíni, inžinieri, lekári, obchodníci... dozorcovia sa k nim správali, akoby to ani ľudia neboli... ach, Bože môj! Z okolia synagógy asi devätnásť ulíc vylúdnili, vystáhovali nás z našich domov a všetko ohradili plotom z dosák. V tom priestore sa tlačilo viac ako 3000 Židov z Lučenca a okolia... Potom niekedy v júni ich hnali peši cez Lučenec na železničnú stanicu a potom...“ Neviem, ako utísť chlapa, ktorý pláče. Tak som ho len chlapsky objal. Hladim mu ruku, ktorou silno stláča barlu. „... potom do Osvienčimu, ako sme sa dozvedeli neskôr, pretože sa vrátilo len 200 ľudí. Brat môj, ale v tejto synagóge sa diali ďalšie veci. Za minulého režimu v týchto priestoroch Poľnohospodársky nákupný závod urobil sklad umelých hnojív a osív. Pozri sa tam!“ Brat ma odsunul bokom a ukázal barlou smerom k vonkajšej stene. „Tá stena bola zbúraná a stade jazdili

dnu aj von traktory s vlečkami. Vieš, aký hluk bol, keď sa tu traktor krúti? Ja som tu bol, počúval som to, videl... Odvtedy som tu nebol. Až dnes... ďakujem Bohu, že som mohol byť dnes v tejto obnovenej synagóge a počuť piesne na Jeho oslavu.“ Podakoval som bratovi, že mi to porozprával. Hore na galérii som potom videl historické fotografie – aká zničená bola synagóga pred opravou. Tiež sme mohli vidieť v synagóge monumentálne umelecké dielo vytvorené zo sedemdesiat tisíc kamienkov. Každý jeden z tých kamienkov opracovaných prírodnou bol dotvorený mosadzným drôtom na znak pokornej úcty

Pamätník holokaustu

ku viac ako sedemdesaťtisíc židovským obeťiam zo Slovenska, zavraždených v období holokaustu... Aspoň toľko o pohnutej história synagógy, v ktorej sme boli.

Pravdu teda je, že nikto a nič nezasýti nás hlad po spravodlivosti, pokoju a radosti, len Pán Ježiš. Je to zvláštne, že hlad nás učí poznávať Boha, ale aj samých seba. Tvoja pritomnosť, Pane, Tvoje Slovo nás dnes sýtlo ako chlieb a občerstvovalo ako živá voda a ani sme nevedeli, že sme hladní a smädni. Musíme pripustiť aj tú možnosť, že napriek dnešnej ponuke chutného „chleba“ niekto aj tak zostane hladný jednoducho preto, lebo na Pána Ježiša nemá „chut“. A podobne mnoho ľudí vo svete hynie od hladu, pretože nevedia, alebo nechcú chlieb, ktorým je Ježiš Kristus. Podieme za nimi... Hádam sme nezabudli na to, ako je to, keď je človek hladný.

Ján Kováčik

Dom na skale

Ked' vrcholila povodeň v roku 2013, tak som s priateľom (pilotom a majiteľom lietadla) preletiav nad rozvodneným územím v povodí Dunaja a urobil som aj niekoľko fotografií. Hovorí sa, že pred ohňom sa dá utieť, ale pred vodou nie. Pohľad na zaliate dediny, kde voda siahala až po strechy domov, neboli radostný. Mnoho stavieb sa zrútilo alebo museli byť zbúrané, lebo mali podmyté základy. Pri prelete nad torzom hradu Devín bolo

vidieť, že voda sa dotýkala až samotného brala, ale nemohla mu uškodiť. Základ bol na skale, a to je aj obsah príbehu, keď Pán Ježiš hovoril zástupom o „**dome na piesku a dome na skale**“ (Mat 7, 24 – 27). Pán Ježiš hovoril podobenstvá zo života ľudí a z prírody, aby im ľahšie porozumeli. Najsíce som uvažoval nad tým, kde by tak mohli byť povodne v Judsku? Našiel som informácie, kde sa opisuje, čo sa dá očakávať v Judsku:

A na rozdíl od jiných pouští tady bývá i voda. Sice párká rád do roka v zimním období, ale pak to stojí za to. Dole u Mrtvého moře to bývá úplná povodeň. Voda, která spadne na vrcholích Judských hor v okolí Jeruzaléma, se nemá kde zachytit a stéká holými skalami do vádí – koryt kaňonů – a ríti se dolů.

Bere s sebou všechno.

Zdroj: <https://cestovani.idnes.cz/cesta-judskou-pousti>.

Vďaka odvážnym reportérom máme možnosť vidieť autentické záznamy, ako dokáže prívalová voda strhať stavby, ktoré nemali pevný základ. K tomuto Pán Ježiš prirovná život človeka bez Boha vo vlastnej moci a takého človeka nazýva bláznom. *A stalo sa, keď dokončil Ježiš tieto reči, že žasli zástupy nad jeho učením (28 v.).* Nestačí len žasnúť, treba sa rozohnúť, na akom základe budeme stavat svoje životy. *Pán Ježiš je tou skalou, na ktorej môžeme ukotviť svoje životy.*

V. Malý

Bratská jednota baptistov, Odbor sestier SR a ČR Pozvánka na sesterskú konferenciu Moc slova

Drahé sestry, dovoľte mi, aby som vás všetky čo najsrdečnejšie pozvala na sesterskú konferenciu, ktorá sa z Božej milosti tohto roku uskutoční

v dňoch **4. 5. 2018 – 6. 5. 2018** v Košiciach.

hlavní hostia konferencie: Milka a Michal Lapčákovci

„Pozri, dnes som ti predložil život a dobro, smrť a zlo“ (5 Mojž. 30, 15)

Chceme uvažovať nad tým, akú moc má Božie vyriecknuté slovo a tiež akú moc majú naše slová voči iným či voči nám samým. Prinášajú naše slová požehnanie alebo trápenie? To všetko a ešte oveľa viac na vás čaká počas prvého májového víkendu v Košiciach.

Za výbor OS v Božej láске

Vaša Ruth Maďarová

Príhlášku a všetky podrobne informácie súvisiace s konferenciou nájdete na stránkach www.baptist.sk a www.bjb.cz.

Konferenčný poplatok spolu s ubytovaním a stravou na celú dobu trvania konferencie je vo výške **55,- EUR/osoba**. Prihlášku a úhradu konferenčného poplatku vrátane poplatkov za ubytovanie a stravu je nutné zaslať **najneskôr do 15. 03. 2018**

Témata prištích vydání Rozsévač/Rozsievač 2018

Číslo 3 2018 – Väšnivá spiritualita - Prežívať Božiu prítomnosť a blízkosť Uzávierka 10. 1. 2018

Číslo 4 2018 – Veľká noc Uzávierka 10. 2. 2018

Číslo 5 2018 – Letnica Uzávierka 10. 3. 2018

Číslo 6 2018 – Evanjelizácia zameraná na potreby - Naplniť potreby ľudí okolo nás Uzávierka 10. 4. 2018

Priběh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblí“

Připravili jsme rubriku s názvem: „Přiběh ve fotografii“. Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografii. Rádi jej uveřejníme v příštích číslech Rozsévace.

Těšíme se na vaše příspěvky!

Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

Nabídka ubytování

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob. Ubytování je v podhůří Jeseníků v obci Vikýřovice na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Tudy je to blízko do hor (lyže v zimě, pěší turistika v létě). Možnost parkování na pozemku.

Více informací na tel.: + 420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov.

Pokrývanie kostolných striech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhorocnú záruku.

Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com

Tel.: +421 35/659 31 39,

+421 905 389 162, webové stránky:

www.reart.eu

Rekonštrukcia v Račkovej doline pokračuje

Domov J. A. Komenského v Račkovej doline (teraz pod názvom Chata Komenského) nie je potrebné čitateľom Rozsieváča predstavovať. Mnohí z vás tu prežili krásny čas, oddýchli si a zažili duchovnú inšpiráciu, povzbudenie. Tento objekt vybudovali naši bratia ešte v povoju novom období v prostredí prekrásnej prírody Západných Tatier. Minulý rok sme si pripomenuli 70. výročie od prvej konferencie v ešte nie úplne dokončenej chate. Komunistický režim však budovu vyvlastnil a viac ako 40 rokov používal na vlastné ciele. Po páde režimu, teda pred 25 rokmi, nám v roku 1993 bola vrátená. Začalo sa s prevádzkou aj s nevyhnutnými stavebnými úpravami. Objekt si však vyžadoval zásadnejšiu rekonštrukciu, ako aj rozvoj ponúkaných programov a služieb.

V júli 2004 prevzala chatu do správy nezisková organizácia IN Network Slovakia, n.o. Pokračovali sme v jej prevádzkovaní a zároveň sme realizovali rozsiahlu rekonštrukciu. Ročne slúžime vyše 2,500 hostom a z milosti Božej sme uskutočnili prestavbu troch a pol poschodí, ako aj zariadiť izby novým nábytkom. (Na fotke – nový nábytok v apartmáne na prvom poschodí.) Do rekonštrukcie a zariadenia bolo doteraz investovaných vyše **373 tisíc** eur. Sme vďační za všetku finančnú podporu z domáčich i zahraničných zdrojov.

Ostáva nám ešte dokončiť posledné pol-

poschodie, aby mali všetky izby vlastné hygienické bunky.

Touto cestou vám ponúkame možnosť zapojiť sa do tohto Božieho diela nasledujúcimi spôsobmi: Modlitebná podpora – hľadáme modlitebných partnerov, ktorí budú toto dielo prednášať pred Pána na svojich modlitbách. Uvedomujeme si, že ak Hospodin nestavia mesto, nadarmo sa namáhajú jeho staviteľia... Prosíme, modlite sa za Božie požehnanie pri stavbe, múdrost, zručnosť, dobré počasie, za potrebne finančie... Finančná podpora – hľadáme jednotlivcov, ako aj zby, ktoré by toto jedinečné dielo finančne podporili. Rozpočet je **78,000**

Eur. Prosíme o vykonanie účelových zborových zbierok, resp. zaslanie osobného daru na IBAN **SK46 5600 0000 0060 1444 0004** v.s. **777.** Tiež vás chceme poprosiť o poukázanie 2 % zo zaplatených daní. (Príslušné tlačívá si môžete stiahnuť z našej web stránky www.innetwork.sk). Ďakujeme vám,

livedom aj skupinám možnosť sa aj manuálne zapojiť do niektorých fáz rekonštrukcie. Bližšie informácie získate u br. Pavla Šinka, riaditeľa IN Network Slovakia (+421 907 169 875). Veríme, že prezijeme vzácné spoločenstvo pri práci. Pripájam ešte niektoré z našich plánov do budúcnosti. Pri zabezpečení dostatku financií plánujeme vybudovať výtah, zatepliť budovu, dokončiť športové ihrisko, prípadne zrealizovať prístavbu novej budovy. Modlíme sa za potrebné finančné prostriedky, ako aj za Božie vedenie. Budeme radi, ak sa k nám pridáte. Na záver by som chcel ešte podakovať aj vám, ktorí ste nás podporili formou využitia Chaty Komenského v Račkovej doline na organizovanie zborových, misijných, rodinných či súkromných akcií.

Srdečne vás všetkých do týchto priestorov a krásneho okolitého prostredia pozývame. Bližšie informácie o aktuálnych voľných termínoch vám radi poskytneme na tel. číslach +421 44 529 32 92, +421 903 501 852, alebo na e-mailovej adrese :

info@rackova.sk.

Pavel Šinko

Venujte
z vašich daní
na rekonštrukciu
Chaty Komenského v Račkovej doline

2%
sami rozhodnite
o 2% z vašich daní

Názov: IN Network Slovakia, n.o.

Sídlo: Sokolská 2729/12, 984 01 Lučenec

Právna forma: nezisková organizácia

ICÓ: 37954130

Kontakt: tel: 0907169875

č.účtu: 6014448030/5600 v.s. 777

IBAN: SK11 5600 0000 0060 1444 8030

www.innetwork.sk, inslovakia@stonline.sk

ktorí ste nám túto čiastku poukázali v minulosti. Stavebná brigáda – hoci väčšinu stavebných prác je potrebné riešiť dodávkami, ponúkame jednot-

Rozloučení s bratrem Jiřím Dedeciem

Milí bratři a milé sestry ve sborech Bratrské jednoty baptistů, Pán života a smrti si k sobě na věčnost odval bratra Jiřího Dedecieuse, dlouholetého člena našeho brněnského sboru.

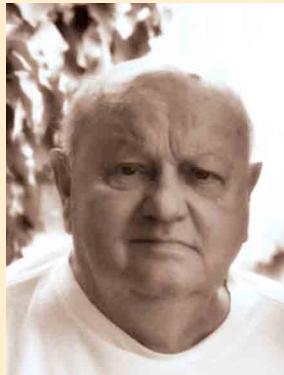
Jako spolupracovník rozhlasové misie Trans World Radio stál v době komunistické totality u mnoha zvukových nahrávek pěveckého sboru Jas i dalších hudebních skupin. Po revoluci byl jedním ze zakládajících členů TWR-ČR.

Jeho tichá a obětavá služba byla nesena živou vírou v Pána Ježíše Krista.

Rozloučení s br. Jiřím Dedeciem se uskutečnilo v pátek 22. 12. 2017 ve 14, 00 v Církvi bratrské v Českém Těšíně.

S nadějí na slavné vzkříšení mocí Pána Ježíše Krista

Pavel Coufal, předseda VV BJB,
kazatel brněnského sboru

BOH PLNÝ MILOSRDENSTVA

Jarka Rečníková

*Bože,
predkladám Ti svoje prosby
a viem,
že ich splnenie
môžem očakávať
iba vďaka Tvojej prenesmiernej láske,
milosti
a milosrdenstvu.*

*Tak často však dúfam,
že ma počuješ a splníš to,
o čo prosím,
lebo si myslím,
že mám akési privilégiá...*

*Poznáš všetky moje túžby:
Vždy Tvojou byť,
milovať,
posluchať.*

*Odpust' mi, prosím,
moju pýchu.*

*Stojím v pokore pred Tebou
a prosím,
pomôž mi vždy splnenie modlitieb očakávať
pre Tvoje veľké milosrdenstvo.*

*Ved' ma cestou pokory
a doved' prosím, DOMOV...*

*„Lebo svoje prosby nezakladáme na svojich zásluhách pred Tebou,
ale na Tvojom hojnom milosrdenstve.“ (Daniel 9, 18b)*